

Nam Phi Nan Vi

Contents

Nam Phi Nan Vi	1
1. Chương 1: Hoàng Hậu	1
2. Chương 2: Hoàng Đế	4
3. Chương 3: Thư Phi	8
4. Chương 4: Tuyển Tú	10
5. Chương 5: Mặc Phi	13
6. Chương 6: Nguyễn Quý Nhân	15
7. Chương 7: Bạch Lộ Quận	19
8. Chương 8: Cầu Phúc	21
9. Chương 9: Ngử Quý Nhân	24
10. Chương 10: Hợp Hoan	26
11. Chương 11: Ngọc Vỡ	29
12. Chương 12: Vong Trần	31

Nam Phi Nan Vi

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn thiên, cổ trang, cung đình, ngược luyến tàn tâm, sinh tử văn, HEEditor: Băng Thiên LyBộ tộc họ Dương

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-phi-nan-vi>

1. Chương 1: Hoàng Hậu

Ngoài phòng tuyết đang rơi, tháng tư vẫn còn tuyết, tình cảnh này Tề Tu vốn chưa từng thấy trong mấy năm gần đây.

Chỉ tiếc, còn có chuyện nhất định y phải đi làm, nếu không y vốn định hảo hảo thưởng thức kỳ cảnh mà chỉ tái ngoại mới có này.

Hài tử kia, bắt quá mới mười bốn tuổi, chỉ tiếc, quả nhiên không chịu nổi hấp dẫn, cư nhiên cùng cung nữ có gian tình.

Vốn tưởng rằng hoàng đế sẽ niệm tình cũ, thay hẳn nói tốt mấy, dù sao cũng phát hiện kịp thời, chưa làm ra sai lầm gì lớn.

Nhưng không ngờ, hoàng đế cư nhiên bỏ lại một câu, giao cho hoàng hậu xử trí, rồi đi săn bắn du ngoạn.

Đã nói như vậy thì lúc trở về, hoàng đế ngay cả hình dạng của hài tử này cũng sẽ nhận không ra.

Tề Tu vuốt vuốt cánh tay của mình, đứng lên.

Soạt một tiếng, thư rơi trên mặt đất.

Phong thư này, y đã đọc vô số lần.

Ngoài cửa cung có người nghe được tiếng vang, lập tức tiến vào, Tề Tu khoát tay chặn lại, lạnh lùng nói, “Gọi tiểu Ngũ tử vào đây.”

Chỉ nháy mắt 1 cái, thiếp thân nội thị tiểu Ngũ tử ôm 1 chồng sách thật cao tiến vào, sách rơi xuống gần chân Tề Tu, hần lập tức nhặt sách lên, sau đó về mặt sợ hãi quỳ một bên.

Tề Tu nhướn mi nhìn về phía tiểu Ngũ tử, không biết hần là vì đông lạnh hay là sợ, thân thể không ngừng run rẩy.

“Phong Hoa mấy ngày nay thân thể không khỏe, ta lại không muốn hoàng thượng phái người khác tới phiền ta, mới thuận miệng nói với Thư phi mượn người, như thế nào, không thích nơi này sao?”

Tiểu ngũ tử thở gấp dập đầu, vừa dập đầu vừa cầu xin tha tội, “Hoàng hậu khai ân, hoàng hậu khai ân.”

Tề Tu hừ nhẹ một tiếng, đưa tay lên đầu gỡ xuống một cây trâm.

Đó là một ngân trâm kiểu dáng rất cổ, cũng không có gì độc đáo, có thể nói trong cung không ai có. (*)

“Nghe nói, Ngũ quý nhân vốn là cháu của Thư phi, mà Thư phi cũng rất trùng hợp có một người cháu như vậy.” Tề Tu vừa nói vừa đem cây trâm kia vứt xuống đất, lạnh lùng nói, “Tuy là nam tử, nhưng lại ở vị trí của nữ nhân (**), hoàng đế nếu đem việc này giao cho ta làm, ta cũng không muốn chém tận giết tuyệt, chỉ là, như thế nào thì còn phải xem Thư phi nương nương.”

“Hoàng hậu nương nương tha mạng, Hoàng hậu nương nương tha mạng.”

Tề Tu khoát tay áo, lạnh lùng nói, “Năm đó Thư phi nương nương vào cung, xinh đẹp hiếm thấy, hoàng đế liền tiếp mấy ngày đều lưu luyến Vọng Thư cung. Ta nhớ rõ, ngày đó hoàng đế nói, là bởi vì Thư phi nương nương có một đôi mắt linh động.”

Nói xong, vỗ vỗ tay.

Tiểu Ngũ tử run rẩy nhặt lên cây trâm kia. Ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, không biết hoàng hậu có dụng ý gì.

Tề Tu cười cười, quả nhiên là chủ tử thế nào thì nô tài thế đó.

Ngu xuẩn.

Bất quá cũng may Thư phi mặc dù ngu xuẩn nhưng cũng là người hiểu biết, vì vậy Tề Tu khoát tay nói, “Đi thôi, đêm khuya sương nhiều, Thư phi nương nương cũng không ngủ được, lạnh như thế, không nên để cho hần nhìn Thư cung mà đứng ngồi không yên. Người đem chuyện ta đã nói truyền cho hần, thứ này người mang theo, nói là ta tặng lễ an ủi cho hần.”

Tiểu Ngũ tử quỳ lui ra cửa.

Tề Tu sắc mặt không đổi, hướng về phía cửa sổ nhẹ giọng nói, “Vào đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

Vừa dứt lời, từ cửa sổ nhảy vào một thân ảnh nho nhỏ, xem bộ dáng bất quá chỉ bảy tám tuổi, hai bím tóc đung đưa, rất đáng yêu.

“Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

“Tiểu nha đầu, mấy ngày không gặp, cái miệng lại ngọt thêm không ít. Nói tóm lại, năm nay tuyển tú, nữ tử hần gia hơi ít, không biết có ai.”

Tiểu cô nương lắc đầu, nũng nịu nói, “Nguyên lai, Hoàng hậu nương nương còn chưa biết.”

“Người cứ đem hai chữ nương nương treo trên mép, ta nhân tiện đem người hiến cho hoàng đế, nói rằng đáp ứng.”

“Tề ca ca, đừng nóng giận, Linh nhi đã lâu không gặp người, chỉ đùa với người một chút.”

“Nói mau, lát nữa ta còn muốn đi xem diễn trò.”

“Người chắc chắn Thư phi sẽ vì 1 tên thể mạng như Ngữ quý nhân, mà buông tha cả đời vinh hoa của mình sao.”

“Hắn đã là bại tướng dưới tay ta, Ngữ quý nhân đó hoàng đế mặc dù không thay hắn cầu tình nhưng lại đem hắn giao cho ta, có thể thấy được vẫn còn có cơ hội chuyển bại thành thắng.”

“Tề ca ca hảo thông minh.”

“Người thôi đánh trống lảng đi, chẳng lẽ chưa nhìn thấy danh sách tuyển tú năm nay sao?”

Linh nhi lắc đầu cười nói, “Không phải không thấy được, mà là căn bản không có.”

“Không có?”

“Không có nữ tử hán gia, tất cả người dự tuyển, đều là nam tử.”

“!”

“Cho nên, Tề ca ca cứ yên tâm đi, có thể sinh hạ long tử cũng chỉ có...”

“Tốt lắm. Người có thể trở về.” Tề Tu cắt ngang lời Linh nhi nói, từ trong lòng lấy ra 1 phong thư, giao cho Linh nhi dẫn dò nói, “Bảy ngày sau, hoàng đế hồi cung tất nhiên sẽ đi Bạch Lộ quận, thứ này rơi ra từ tay áo, cái khác không cần ta dạy đi.”

“Đương nhiên.” Linh nhi tiếp nhận phong thư cẩn thận cất vào trong ngực, sau đó xoay người từ cửa sổ rời đi.

Gió từ cửa sổ thổi vào, Tề Tu không khỏi run rẩy 1 chút.

Kỳ thật, y cũng sợ lạnh.

Mười tuổi năm ấy, hoàng đế cũng không phải hoàng đế.

Hắn chỉ là một hoàng tử tên Thuần Dương.

Y cùng Thuần Dương đọc sách, tập võ. Hai người như hình với bóng.

Sau đó, Thuần Dương mắc 1 cơn bệnh nặng, Tề Tu tự xin đi Phong Cuồng tự cầu phúc cho hắn.

Vừa đi, đã là năm năm.

Trong năm năm, hai người thư từ qua lại không ngừng. Tề Tu biết, Thuần Dương sẽ trở thành hoàng đế.

Tề Tu rất may mắn mình vốn là người Dương tộc, cho nên, y tưởng rằng chính mình sẽ trở thành hoàng hậu của Thuần Dương.

Ai ngờ khi gặp lại, Thuần Dương nói đùa rằng, sau này có thể gọi hắn là ca ca.

Sau đó, Tề Tu thấy ca ca mình ở sau lưng hung hăng cho Thuần Dương một cái tát, giả vờ cả giận nói, “Ai cho người nói hưu nói vượn.”

Nguyên lai, vị trí của mình bất tri bất giác đã bị thay thế.

Ít nhất, vị trí trong tâm đã bị thay thế rồi.

Trên mặt đột nhiên âm áp, bất giác, Tề Tu đột nhiên khóc.

Cư nhiên, lại nghĩ tới chuyện cũ.

Tề Tu hung hăng lau khô lệ trên mặt, sau đó cười thâm chính mình đối với một người chết có cái gì mà phải đổ kỵ.

Hắn không xứng!

Mặc dù là là ca ca của mình, cũng không xứng!

Trên đời này không còn người đáng để làm cho mình phải đau khổ như ruột gan đứt ra từng khúc.

Bất luận kể nào, bất cứ chuyện gì, cũng không hề chi nữa.

Bởi vì, hần là hoàng đế. Còn y là hoàng hậu của hần.

Trừ chuyện đó ra, những người khác đều vốn là thứ dư thừa.

Đương đương đương đương.(tiếng báo canh)

Canh tư đã qua, ngoài cửa một trận tiếng động lớn xôn xao.

“Chuyện gì? Hoàng hậu đã ngủ, có việc ngày mai hãy đến. Khụ khụ khụ...”

“Vọng Thư cung xảy ra chuyện, Thư phi nương nương hần không cẩn thận làm bị thương 2 mắt, hôm nay thái y đã đến, nói là, hai mắt chỉ sợ không chữa được.”

Tề Tu đứng ở cửa sổ, nghe rất chăm chú.

“Phong Hoa, vào đây.”

“Điện hạ...”

“Bệnh còn chưa hết, hơn nửa đêm còn để ý đồng phế vật đó làm gì.”

“Vâng.”

“Nếu còn có khí lực, nhân tiện thay ta đi Vu Phi hiền một chuyến. Ba chén rượu, để cho chính hần chọn “
Hai mắt của Thư phi, cũng chỉ đáng giá đến thế thôi.”

Khóe miệng Tề Tu nhẹ nhàng vung lên, ván cờ này xem ra lại là y thắng.

Chú giải:

(*)Câu này, hơi khó diễn giải, lúc đầu ta nghĩ là cây trầm này quá bình thường, trong cung phi tần nào cũng có thể có, nhưng sau đó thì ta lại thấy có vẻ là do cây trầm quá tầm thường nên không ai dùng, cho nên mới là “không ai có”.

(**)Câu này thì QT đại nhân dịch là “có lòng dạ đàn bà”, nhưng ta thấy kỳ cho nên để như thế na^^

---

2. Chương 2: Hoàng Đế

?

Bảy ngày sau, hoàng đế hồi cung.

Hoàng hậu cáo ốm, không đi nghênh tiếp. Mắt Thư phi chưa lành, cũng mượn cớ không ra ngoài.

Hoàng đế nghe nói vậy, cũng đơn giản bỏ đi chuyện phô trương đón tiếp, sau khi trở về trực tiếp đi thỉnh an thái hậu.

Vậy mà lại không thấy ai.

Thái hậu năm này đã gần năm mươi, phong thái không giảm.

Chỉ là sau khi tiên hoàng băng hà, hầu như không ra khỏi cửa nửa bước.

Hoàng đế đang nghĩ thái hậu đi nơi nào, liền nghe được phía sau có người nhẹ giọng nói, “Nghe nói, người tại Bạch Lộ quận không hẹn mà gặp một vị công tử phong lưu văn nhã, nảy sinh 1 đoạn tình cảm.”

Hoàng đế quay đầu lại, đối diện là phụ thượng với dung mạo vẫn trẻ trung chẳng kém mình là bao.

Hoàng đế quen gọi tiên hoàng là phụ hoàng, mặc dù khi còn bé không hiểu chuyện từng mấy lần gọi mẫu hậu, nhưng lúc hiểu chuyện đều gọi thái hậu là phụ thượng.

Hoàng đế chưa kịp mở miệng, thái hậu đã lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Hoàng đế mang bộ dạng bị nhìn thấu tâm sự, hận không thể tìm nơi nào đó để mà trốn.

“Người nọ khi mặc bạch y, cực kỳ giống Vong Trần hoàng hậu phải không?”

“Phụ thượng, người làm sao biết.”

“Hoàng hậu hiền lương thực đức, thật không hổ là đệ nhất hiền lương của triều ta, dù là ta lúc còn trẻ cũng phải tự ti.”

“Tề Tu? Việc này cùng Tề Tu có liên quan gì?”

“Là hần tìm được vị công tử kia, vừa hay lại giúp cho 2 người tại Bạch lộ quận không hện mà gặp, ta vốn cùng hần thương nghị việc tuyển tú tháng sau, nghe nói hần bị bệnh nên đi thăm một chút.”

“Tề Tu bị bệnh?”

Phụ tử hai người một mặt vừa nói một mặt trở lại trong cung ngồi xuống, nghe nói hoàng hậu bị bệnh hoàng đế vẻ mặt lo âu nói, “Ta cứ tưởng rằng hần còn giận ta, không nghĩ lại thật sự bị bệnh.”

“Nghe nói là bởi vì Thư phi không cẩn thận làm bị thương đôi mắt, hoàng hậu tự trách không thể chiếu cố hảo hậu cung phi tần, lúc này mới làm cho hỏa khí công tâm.”

“Mắt của Nguyệt bị thương? Có nghiêm trọng không?”

Hoàng thái hậu cười vang nói, “Người xem người xem, trước đó còn lo lắng cho hoàng hậu, giờ lại nhớ Thư phi, ta còn nghe nói vị công tử ở Bạch lộ quận kia, mặc dù một bộ dáng ôn nhu, nhưng tính tình cương liệt, nếu không phải ngày ấy trúng được, chỉ sợ người mặc dù là bá vương cũng không thể ngạnh thượng cung mà còn phải chịu thiệt.”

“Phụ thượng, chớ cười nhạo nhi thần, nhi thần chỉ là...”

“Phụ hoàng người bạc mệnh, ở bên ta không bao lâu thì đã mất sớm, cho nên không kịp thay lòng cũng nhân tiện lưu lại danh tiếng tốt, 1 mình ta ở trong cung cũng không có nhiều lạc thú.”(*)

“Phụ thượng dạy bảo rất đúng, năm nay tuyển tú coi như là cho nam tử Hán gia một cơ hội, từ nay về sau, nhi thần quyết không tuyển tú nữa.”

“Nhìn người bộ dáng như không thể chờ đợi được nữa, ta cũng không muốn lưu người lại.”

“Nhi thần cáo lui.”

“Cung nhi...”

Hoàng đế cả kinh, hình như từ khi hiểu chuyện phụ thượng cũng rất ít khi gọi mình như vậy.

“Tình thâm không thọ...”

Tình thâm không thọ.

Tình thâm không thọ!

Hoàng đế cứ bước từng bước về phía trước, đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời đúng lúc có vài con bồ câu bay qua, chính là chuyện năm đó người kia thích nhất.

Ngồi trên mái nhà, tựa vào vai mình.

Bên cạnh là bàn điểm tâm, sau đó người nọ vô cùng tùy tiện vứt vỏ đậu phộng đã ăn khắp nơi.

Thoảng một cái, người kia rời đi đã năm năm rồi.

Thời gian mà mình cùng hần làm bạn, cũng bắt quá chỉ có năm năm mà thôi.

Hoàng đế đột nhiên tưởng niệm, lúc còn trẻ. Hai người cùng nhau ngồi ngắm bầu trời từ tối đen đến hừng đông.

Hiện tại, hoàng đế xoay người nhìn tên nô tài bên cạnh một chút, khoát tay áo nói, “Sẵn dịp đang đi dạo, không nên gọi kiệu, chúng ta đi đến chỗ hoàng hậu.”

Nội thị hầu cận hoàng đế, tiểu Xoa tử, liếc người phía sau, người đứng sau thức thời lập tức đi thông báo.

Hoàng đế nhìn thấy, cũng không trách cứ.

Về phần Nguyệt, ai...

Tri kỷ, quả thật là làm khó hấn rồi. (**)

Hoàng đế nhẹ nhàng thở dài.

Chính mình có khát vọng trở thành Nghiêu Thuấn Vũ, đáng tiếc, người bên cạnh hấn đều là long phượng, nếu không phải thì cũng là mỹ nhân.

Một lát sau, hoàng đế tới Vọng Hiền cung của hoàng hậu.

Cố ý không để người thông báo, hoàng đế cho tất cả lui xuống, một mình vào Vọng Hiền cung.

Tề Tu đang tựa vào tháp, tay trái cầm thư, tay phải nâng người, mái tóc xỏa xuống trên vai, quần áo nửa mở.

Hoàng đế tiến đến, y cũng không đứng dậy đón chào, chỉ dùng hai mắt nhìn lướt qua, tỏ vẻ chính mình đã biết hoàng đế đến.

Hoàng đế biết hoàng hậu này của hấn, chỉ khi ở trước mặt phi tần mới lộ ra 1 chút phong thái hoàng hậu.

Hoặc là lúc thái hậu tới, y còn có thể chú ý một chút tôn ti.

Hoàng đế nhẹ nhàng tựa vào người Tề Tu, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của Tề Tu.

Tề Tu nhướn mi đối diện ánh mắt ý vị thâm trường của hoàng đế.

“Sao vậy, không tìm Thư phi đi.”

“Nghe nói người bị bệnh, ta nào có tâm tư đi thăm người khác.”

“Phần tâm ý này của hoàng thượng ta đã nhận, xem cũng xem qua rồi, vẫn xin thỉnh hoàng thượng... ngô...”

Đôi môi vừa rời đi, Tề Tu nhân tiện đẩy mạnh hoàng đế ra, sau đó lạnh lùng nhìn về phía hoàng đế, cả giận nói, “Người cho ta ăn cái gì.”

Hoàng đế cười nói, “Người ở Bạch Lộ quận an bài cho ta 1 trò hay, ta bắt quả chỉ muốn người cùng ta tiếp tục xướng hết.”

“Người không phải đã bị người mang về rồi sao, hoàng thượng hay là tiếp tục cùng vị giai nhân kia xướng hết đi.”

Hoàng đế cười tiến lên, lập tức nắm hai tay Tề Tu, y nhướn mày, chung quy vẫn cho hoàng đế đem tay mình đè trên đỉnh đầu.

“Người biết rõ, ta trở về sẽ đi ngang qua Bạch Lộ quận, còn cố ý an bài một tuồng kịch.”

“Thế nào, hoàng thượng chắc lại không gọi sai tên của người ta chứ.”

“Cái miệng này của người, đúng thật là chỉ có lúc bị hôn, mới có thể phát ra thanh âm làm cho người ta thoải mái.”

“Người...”

Thanh âm bị tiếng rên rỉ thay thế, Tề Tu nhận mệnh tùy ý hoàng đế cướp đoạt trong miệng mình.

Dù sao, địa phương sâu hơn cũng đã bị hấn xâm nhập qua, chỉ là một nụ hôn nồng nhiệt thì có là gì.

Hơn nữa, đây không phải trừng phạt cũng không phải vũ nhục.

Hấn là hoàng đế của y, y là hoàng hậu của hấn.

Chỉ là chuyện khuê phòng, không hơn.

Lúc Tề Tu tưởng rằng sẽ bị hoàng đế hôn đến mức bất tỉnh như trước kia, Tề Tu cảm giác chính mình được hấn gát gao ôm vào lòng, ngay sau đó bị hung hăng ném lên giường.

“Nghe nói, người tha cho Ngự quý nhân.”

Roẹt một tiếng, y phục vốn đã mở rộng lúc này hoàn toàn mất giá trị nguyên bản.

Hoàng đế đưa tay nhẹ nhàng xoa tiểu phúc của Tề Tu.

“Người sớm biết rằng hần không phải người Dương tộc, cho nên mới lưu hần một mạng. Chỉ tiếc, Nguyệt sợ việc này bại lộ, cho nên nhất định không thể để cho Ngự quý nhân bị người ban thưởng tử, nếu không, lúc hần uống rượu mà người Dương tộc uống vào mới bị phát độc thì lại vô sự, bộ tộc Nguyệt thị bọn họ chẳng phải cũng bị diệt tộc sao.”

“Người đã sớm biết.”

Hoàng đế cúi người liếm lên cổ Tề Tu, “Trên đời này, người ta muốn cùng ta sinh hài tử chỉ có người.”

“Người...” Tề Tu cắn răng, quay đầu đi chỗ khác không nhìn vào mắt hoàng đế.

Hoàng đế cười xấu xa từ cổ Tề Tu vẽ đến trước ngực, sau đó tại điểm mẫn cảm trước ngực Tề Tu nhẹ nhàng cắn một cái.

“Thuần Dương người tên hỗn đản này!” Tề Tu rốt cục không nhịn được mắng ra tiếng.

“Ngoan, đừng tức giận. Lần trước là ta say.”

“Không nên đề cập chuyện lần trước.”

Y không nên nhớ tới chuyện hoàng đế sau khi say lúc ôm mình lại kêu tên Vong Trần.

“Lần trước là ta sai, bắt quá lúc này, là người sai.”

“Người...” Tề Tu trừng mắt to nhìn hoàng đế không biết từ nơi nào lấy ra một cái đai lưng màu trắng.

“Mắt của Nguyệt, người muốn lấy cái gì bồi thường cho ta.”

Tề Tu cắn chặt môi, dứt khoát nhắm mắt lại không để ý tới tên diên trước mắt.

“Người nói xem, ta nên trói chặt chỗ nào của người thì tốt đây.”

“Hoang... Hoang *** ...”

Một trận khô nóng truyền đến, thuốc mới vừa uống khi này xem ra đã bắt đầu phát tác.

Hoàng đế vẽ mặt cười xấu xa nhìn Tề Tu đang cố gắng kiềm chế nói, “Lần sau nhớ kỹ, thứ thuốc này chỉ dùng lượng vừa đủ thì tốt, nhưng nhiều quá sẽ nháo tới mạng người a.”

Nói xong, nhẹ nhàng đưa tay kéo màn ở đầu giường.

Sa liêm nhẹ nhàng hạ xuống, hai thân ảnh giao triền cùng một chỗ.

Xem ra, tạm thời không thể ngủ rồi.

Dù sao, đêm vẫn còn dài.

Chú giải:

(*) Câu này, theo ta nghĩ đó là tiên hoàng mất sớm, mà thái hậu cũng còn trẻ, lúc đó 2 người yêu nhau, tiên hoàng chưa kịp “có mối nói cũ”, cho nên vẫn có danh tốt. Còn không thì các nàng có thể hiểu là tại tiên hoàng mất sớm nên chưa lập nên thành tựu gì, chỉ có tiếng tốt thôi^^

(**) Theo ta nghĩ, ý của anh chính là vì anh xem Thư phi là tri kỷ nên mới khiến Thư phi gặp họa.

=====

3. Chương 3: Thư Phi

Thư phi họ Đan, tên một chữ Nguyệt.

Lúc mới vào cung, dung mạo xinh đẹp kinh người, hoàng đế tức thì bị dung mạo kia hấp dẫn từ trên long ỷ đi xuống, tự tay đem vũ tiễn tượng trưng cho việc trúng tuyển đưa tới tay Đan Nguyệt.

Sau khi phong phi, hoàng đế lại còn quyền luyện Vọng Thư cung.

Nơi hoàng hậu ở, gọi là Vọng Hiền cung. Ý là trọng sự hiền lương, hôm nay lại thêm một Vọng Thư, khó tránh khỏi khiến người ta ham muốn.

Bất quá việc lọt vào mắt thiên tử vốn dễ thay đổi, nhưng ghen ghét lại là vô tận.

Đan Nguyệt sớm biết Tề Tu sẽ không bỏ qua cho mình, chỉ là không ngờ, ngàn tính vạn tính chính là đầu không lại một chữ mệnh.

Vốn tưởng rằng cháu của mình vào cung được sủng, cuộc sống của mình sẽ khá hơn, không nghĩ lại thành tử huyệt của mình.

Đan Nguyệt ngồi bên cửa sổ, nghĩ tới chuyện cũ, không khỏi hơi đau đầu.

Thái y mặc dù y thuật rất giỏi, nhưng cũng không phải thần tiên, hai mắt của mình bị ngân châm kia đâm bị thương, vốn đã không thể cứu.

Bất quá mù cũng tốt, đỡ phải thấy người không muốn thấy, lại thêm thương tâm.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại dâng lên một trận chua xót, mặc dù hai mắt bị băng, nhưng cảm giác đau đớn vẫn đáng chú ý.

Phía sau đột nhiên ấm áp, còn chưa xoay người, đã được một người ôm vào lòng.

“Hoàng thượng, ngài đã tới.”

“Còn đau phải không?”

Đan Nguyệt lắc đầu, “Vốn do ta không cẩn thận, đau một chút coi như là giáo huấn.”

“Cũng may hai mắt của người, đã khắc sâu trong tim ta, cho nên, mặc kệ người biến thành bộ dáng gì, người trong lòng ta vẫn như vậy.”

“Vi thần, muốn ra khỏi cung.”

Người phía sau sững sốt, lập tức nhẹ giọng nói, “Cũng tốt, trước tiên cứ ở ngoài, trong cung đa phần đều là nữ tử, âm khí quá nặng, không thích hợp dưỡng thương.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Không biết, người muốn đi nơi nào?”

“Vi thần muốn đi Thiên Hoàng miếu, vì chúng sinh cầu phúc.”

Thiên Hoàng miếu vốn là chỗ cầu phúc, tiên hoàng cũng được an táng ở hoàng lăng gần đó, hoàng đế nghe xong gật đầu nói, “Cũng tốt, người là môn sinh đặc ý nhất của phụ hoàng ta khi còn sống, người ở đó bồi hấn, coi như là thay ta tẫn hiếu.”

“Vi thần đi rồi, mong rằng hoàng thượng vì phần tình xưa, có thể tha cho tội của Ngũ quý nhân.”

“Hắn chỉ là một hài tử, ta vốn cũng chỉ là muốn hù dọa hắn một chút.”

Đan Nguyệt chậm rãi nâng tay, xoa mặt hoàng đế, khuôn mặt vốn quen thuộc rồi lại xa lạ.

Cuối cùng là do chính mình quá tham lam, muốn từ gương mặt trẻ trung này nhìn ra đoạn ký ức tang thương kia.

Chỉ tiếc, hoàng đế vốn là hoàng đế, không phải là người mà hắn luôn nhớ đến.

Hoàng đế diu Đan Nguyệt chậm rãi quay về giường, sau đó nâng tay cởi đoạn băng buột trên đầu Đan Nguyệt.

Màu xanh nhạt của đoạn dây buông xuống, màu tóc hơi tím xõa ra, cực kỳ giống năm đó, cảnh tượng gặp gỡ khi xưa.

Hoàng đế đem đầu vùi vào mái tóc, cố gắng hồi tưởng lại mình năm đó tại sao lại bị đôi mắt động lòng người này hấp dẫn.

Khóe mắt chân mày đều là tình, chỉ là, mặc dù hoàng đế biết này tình không thuộc về mình, nhưng hẳn vẫn bá đạo muốn chiếm làm của riêng.

Đơn giản là, năm đó lần đầu gặp gỡ.

Người nọ cũng đưa lưng về phía mình với mái tóc xõa tung. Sau đó quay đầu nhìn lại đạm nhiên cười, không hề sợ hãi.

Hoàng đế biết, người Đan Nguyệt thích chính là phụ hoàng của mình.

Bất quá, hẳn không nói, hẳn coi như chính mình không biết.

Màn đêm buông xuống, hoàng đế không lưu lại.

Xem như Đan Nguyệt nhận được phần ân sủng cuối cùng từ vị hoàng đế trẻ tuổi này.

Hoàng đế cất bước rồi, Đan Nguyệt nhẹ nhàng hướng về phía bình phong, thở dài nói, “Nếu hẳn không đi, lão nhân gia ngài đành phải ủy khuất ở đây xem xuân cung đồ của nhi tử ngươi rồi.”

Bình phong khẽ nhúc nhích, sau đó không còn tiếng động vang lên.

Đan Nguyệt cười ngồi trở lại tháp, lầm bầm lầu bầu nhẹ giọng nói, “Ngươi cuối cùng vốn là lo lắng cho ta hay là lo lắng cho hẳn.”

Đang nghĩ tới đó, ngoài cửa tiếng bước chân lại vang lên, có người thông báo, “Ngữ thiếu gia Vu Phi hiện đến tìm ngài.”

Đan Nguyệt nói, “Bảo hẳn vào đi.”

Không bao lâu sau, một thiếu niên mặc cẩm bào màu đen đi vào phòng, mặc dù bộ dáng tinh thần sa sút nhưng không che được sự kiết ngạo bất tuân trong ánh mắt.

Đan Nguyệt nói, “Ngươi có thể đến chỗ hoàng hậu để tạ ơn.”

Thiếu niên lắc đầu nói, “Vọng Hiền cung cả ngày đều không muốn gặp khách, ai biết có phải sủng hoàng hậu bị... Ai u!”

Thiếu niên còn chưa nói xong, đã bị Đan Nguyệt đẩy ngã ra đất.

Thiếu niên ôm bàn tay bị thương, cau mày nhếch miệng oán giận nói, “Thúc thúc, ngươi làm gì vậy?”

“Đi dạo Quỷ môn quan một vòng mà còn không biết hỏi cái, một ngày nào đó ngươi sẽ chết vì cái miệng của ngươi.”

“Ta...”

“Hoàng hậu cuối cùng vẫn là hoàng hậu, mặc dù có làm chuyện gì sai cũng không thể đối nghịch, nếu không lần sau ngươi lại bị xử lý, trở ra không chừng chỉ là linh vị chứ không phải là người nữa.”

Thiếu niên cúi đầu, vẻn môi bộ dạng bị ủy khuất.

Đáng tiếc, Đan Nguyệt không nhìn thấy, cho nên cũng không biết thương tiếc, tiếp tục lạnh lùng nói, “Nghe nói hoàng đế năm nay tuyển tú, nếu không tuyển được người vào cung, đến lúc đó ngươi nếu không được sủng, tất phải tìm một cơ hội toàn thân trở ra, ai cũng muốn trêu chọc tính hoạt bát của ngươi.”

“Ta và ngươi không giống nhau. Ta nhất định sẽ hoài thương hài tử của bệ hạ.”

“Ngươi...”

“Ta thích hoàng thượng, ta nhất định sẽ làm hần cũng thích ta giống như vậy.”

Dan Nguyệt cười nhẹ.

Đúng vậy, mỗi một người vào cung vốn đều nghĩ như vậy, chờ đến lúc già đi, chỉ lưu lại sự chê cười cho chính mình mà thôi.

Bất quá, dù vậy, có thể ở thâm cung sống đến lúc tóc bạc hết, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, Đan Nguyệt gật đầu nói, “Ngữ nhi, có một việc ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ngươi thân là nam tử, nếu vào cung, nhất thiết không được vì nói chuyện yêu đương, ngươi là hi vọng cuối cùng của bộ tộc Nguyệt thị, mặc dù không thể vì gia môn lấy được quang vinh ân sủng cũng không nên gánh họa trên người.”

“Thúc thúc...”

“Sau này, 1 tiếng thúc thúc, sợ rằng... ta cũng không nhận nổi nữa.”

“...”

“Đi đi. Ta muốn một mình yên lặng một chút.”

Nói xong, Đan Nguyệt khoát tay ý bảo Ngữ quý nhân lui ra, sau đó lẳng lặng tựa vào tháp, nhớ lại chuyện cũ.

Kỳ thật, hoàng đế và tiên hoàng rất giống nhau.

Trong lòng cũng chỉ có một người mà thôi.

Hoàng hậu thắng, mà mình cũng không thua.

=====

4. Chương 4: Tuyển Tú

Chuyện tuyển tú, nhắc đến thì đã tới ngay.

Sáng sớm, thái hậu nhân tiện bắt lấy hoàng đế đến ngồi trên đại điện, sau đó ngồi bên cạnh, bộ dáng nhìn có chút hờ hững xem náo nhiệt.

Hoàng hậu khoan thai đến sau, ngoài dự liệu lại thật sự mặc vào cẩm bào màu đỏ mà hoàng đế có ý chọn lựa.

Hoàng đế gian xảo liếc mắt nhìn về phía Tề Tu hoàng hậu, nhớ tới ngày ấy sau khi sắc phong, Tề Tu cũng không chịu mặc hỉ bào, hôm nay lại ăn mặc minh diêm chói mắt như thế, thật sự là làm cho hần ăn no cả mắt.

Nếu mỗi lần tuyển tú y đều cam nguyện như thế, như vậy ta không ngại một năm tuyển một lần.

Hoàng đế khẽ mỉm cười, bất giác cười ra tiếng.

Biết hoàng đế cười là vì đâu. Tề Tu quay đầu đi chỗ khác, ý bảo cung nhân có thể bắt đầu đại điển tuyển tú. Sau đó dứt khoát không để ý tới hoàng đế, quay đầu nhìn về phía người đứng ngoài điện.

Long Dương quốc, trong hoàng thành, hậu cung trừ Đông cung còn có 6 cung điện khác.

Một nơi bỏ không, lưu lại cho Vong Trần.

Thư phi không có ở đây, phong hào vẫn còn, cho nên Vọng Thư cung không được thay chủ.

Ngữ quý nhân thân phận mặc dù thấp, nhưng một mình lại được ở trong Vu Phi hiến.

Hơn nữa vị Diệp quân tử(*) ở Bạch Lộ quận khi mang về dù có thất sủng thì cũng đã có phong hào, vì thế hôm nay lại tuyển thêm hai người để nhét vào lục cung.

Hai người.

Tề Tu tính toán không biết đối thủ tương lai của mình có bao nhiêu cân lượng.

Bất quá nếu có thể loại đối thủ như Diệp quân tử, thì đừng nói là hai người mặc dù là hai mươi người hai trăm người cũng không đầu lại hẳn.

Càng hưởng chi, vì cam đoan nam tử Dương tộc và Hán gia địa vị ngang hàng, hiện giờ Thư phi, Ngũ quý nhân cùng Diệp quân tử đều đã là người Dương tộc.

Còn lại hai người tất phải tìm nam tử Hán gia.

Nam tử Hán gia, mặc dù được sủng thì có thể được gì chứ.

Hoàng đế nếu đã quyết định không nạp nữ tử vào cung, như vậy trừ mình, thì hôm nay...

Trong lòng suy nghĩ kế hoạch đối phó, không ngờ một thanh âm truyền tới, làm cho nụ cười trên mặt Tề Tu cứng lại.

Giọng nói này, quen tai biết bao nhiêu a.

Năm năm, năm năm rồi.

Tề Tu theo tiếng nhìn lại, suýt nữa đã từ chỗ ngồi đứng lên.

Vong Trần?

Không, không đúng, Diệp quân tử được đồn đãi là có giọng nói lẫn phong thái giống hệt ca ca mình rõ ràng đã...

Trong lúc do dự, phản ứng của hoàng đế còn nóng lòng hơn so với y, vài bước đã từ long ỷ đi xuống.

Bất quá, chuyện này mấy năm trước khi Thư phi vào cung đã từng có, cho nên không có gì bất ngờ.

Dù sao thì y cũng đã biết hoàng đế đa tình thành tánh, thấy một người thì yêu một người cũng là tự nhiên.

Chỉ có Tề Tu biết, người này so với Thư phi lại càng làm cho hoàng đế động tâm nhiều hơn.

“Thần, Diệp Mặc.”

Diệp Mặc? Diệp Mặc!

Diệp quân tử không phải đã vào cung rồi ư, sao lại xuất hiện thêm 1 thiếu niên họ Diệp.

Tề Tu hoang mang, trước mắt tối sầm, sau khi mở ra, hoàng đế đã đưa tay tháo búi tóc của thiếu niên làm mái tóc xõa ra.

Bạch y như tuyết, sáo treo bên hông.

Ngoái đầu nhìn lại cười, đạm nhiên lịch sự tao nhã.

“Đến đây, Vong Trần, Tề Tu, người đã trở về.”

Đầu Tề Tu đau muốn nứt ra, nắm lấy ghế, thị nữ bên cạnh nhanh tay đưa lên chung trà, Tề Tu run rẩy tiếp nhận, đáng tiếc một tay không cầm chắc, chung trà rơi trên mặt đất.

Vỡ nát.

Hoàng đế nghe tiếng, phục hồi tinh thần lại, nhẹ giọng nói, “Hoàng hậu thân thể không khỏe sao?”

Tề Tu nhìn những mảnh vỡ trên đất, ngẩng đầu lên, đã đổi thành thân sắc lạnh nhạt.

“Không có, vẫn khỏe.” Vừa nói vừa đứng dậy, tiến lên vài bước, đi tới bên cạnh hoàng đế, nhẹ giọng nói, “Đã có người hợp ý, cũng đừng mạo phạm giai nhân. Bất quá, hoàng thượng chớ quên, còn thiếu một người, đừng cứ nắm lấy Diệp công tử không buông, muốn thân thiết cũng phải chờ cử hành nghi thức mới tốt.”

Thanh âm mặc dù thấp, nhưng lại không thể bỏ qua.

Hoàng đế lúc này mới buông tay ra, cười nói, “Vẫn là hoàng hậu lo lắng chu đáo, không bằng, người còn lại cứ để hoàng hậu thay ta tuyển là được.”

Ngoài điện một trận xôn xao, thái hậu đang ngồi phía trên cũng ho nhẹ, bộ dạng cao cao tại thượng mọi chuyện không liên quan tới mình.

Tề Tu nghe xong, nhấc tay, cười nói, “Đã như vậy, không bằng nhân tiện chọn tiểu Xoa tử đi, mặc dù không tiện làm chu công chi lễ, cũng không hổ là 1 nội tử hiền lương.”

Tiểu Xoa tử lập tức quỳ xuống, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên trán, cười nịnh nọt cầu khẩn nói, “Điện hạ tha tội, điện hạ tha tội, chuyện đùa vui này tuyệt đối không được.”

Hoàng đế cười nói, “Người hoảng cái gì, đi theo ta lâu như vậy, mà vẫn còn nói năng lộn xộn.”

“Lão nô vụng về, lão nô có tội.”

“Người phải nói, tạ chủ long ân.”

Hoàng đế nói xong, rồi khoát tay chặn lại, thuận miệng nói, “Được rồi, cứ nghe theo hoàng hậu, tuyển tú hôm nay, trẫm phong Diệp Mặc làm phi, tiểu Xoa tử làm thị quân(**).”

Mặc dù tiểu Xoa tử từ tổng quản biến thành thị quân, nhưng mọi người đều nghĩ rằng đây chỉ là phu thê hoàng gia giận dỗi mà thôi.

Dù sao thì vẫn còn đang nồng nhiệt.

Chỉ là, Diệp Mặc này...

Vừa vào cung đã phong phi. Thật sự không giống lẽ thường.

Cơn giận của Tề Tu đã gần tới cực hạn, mặc dù dùng tiểu Xoa tử để trêu đùa một phen nhưng vẫn khó có thể bình ổn lửa giận trong lòng.

Diệp Mặc!

Nói như vậy, màn kịch của mình ở Bạch Lộ quận chẳng phải là vô ích hay sao.

Linh nhi báo lại, đợt tuyển tú lần này có Diệp gia công tử, giọng nói rất giống cố hoàng hậu Vong Trần, hoàng hậu âm thầm phái người ý bảo để cho Diệp gia an bài vị công tử này gặp mặt hoàng đế tại Bạch Lộ quận.

Tề Tu biết việc này, nếu hoàng đế biết nhân duyên mà mình đã nghĩ là trùng hợp lại do sắp đặt trước thì sẽ không còn sủng Diệp gia công tử nữa.

Ai ngờ...

Nói cho cùng, chính y vẫn chưa từng gặp Diệp Mặc ở Bạch Lộ quận.

Tề Tu vừa nghĩ thì đã bắt giác đi tới chỗ Diệp Mặc ở, xa xa đã nghe thấy có người ở trong viện hô, “Cầu nô tài, còn không mau mang rượu cho ta, cái chỗ thối nát này chỉ có rượu là ngon mà thôi.”

“Quân tử.”

“Người gọi ai là quân tử, dám dùng một cái danh xưng yếu đuối như vậy để gọi ta. Con mẹ nó, cái chỗ lớn như vậy mà ở đâu cũng giống nhau, hại ta bị vây ở chỗ này lâu như vậy, vẫn không tìm được đường ra ngoài.”

Tề Tu xoay người, quyết định vẫn là không nên đi gặp vị Diệp quân tử này dường như tốt hơn.

Lúc trước nghe nói vị Diệp quân tử này không được sủng, là bởi vì tính tình nóng nảy, còn tưởng rằng vốn là hoàng đế cố ý tìm lý do cho mình.

Hôm nay xem ra, không phải là vấn đề tính tình nóng nảy.

Quả thực chính là vô lại.

Người như vậy, so với kiểu hoàng đế yêu thích đúng là cách biệt như trời và đất.

Bất quá, người như vậy, tất nhiên nên càng nhiều càng tốt.

Chú giải:

(*) Đây chỉ là danh xưng, do qt đại ca dịch, ta cũng không rõ, vì bạn Diệp được phong phi, nhưng cách xưng hô gọi kiểu như “Diệp phi nương nương” chắc là làm cho bạn nổi máu nhiều hơn nên mới gọi thế^^

(**) Còn đây thì ta hem chắc, nhưng có lẽ là thấp hơn chức Quý nhân của bạn Ngữ, cho nên ta dùng đại thôi^^

5. Chương 5: Mặc Phi

Liên tiếp bảy đêm, hoàng đế đều đến Nhiễm Trần cung của Mặc phi.

Nhiễm Trần?

Tề Tu uống chén rượu ở trước mắt, lẩm bẩm, “Người nhờ vào quyền quý như vậy mà cũng xứng gọi là Nhiễm Trần?”

Phía sau truyền đến tiếng ho khan, Tề Tu không quay đầu lại cũng biết là Phong Hoa đi vào.

Phong Hoa sau trận bệnh lần trước thì đã để lại bệnh căn, luôn ho khan không ngừng.

Tề Tu biết mình đã nợ người hầu cận theo mình từ lúc nhập cung này rất nhiều, nhưng cũng không có cách nào.

Hoàng cung quá lớn, người muốn phòng bị thật sự rất nhiều.

Y cần phải có một người như vậy, che chở cho y, giúp đỡ y.

Mặc dù không có tác dụng nhiều, nhưng ít nhất vẫn còn có người bồi mình nói chuyện, nghe tâm sự của mình.

Trên người ẩm áp, một tấm áo choàng tử sắc được khoát lên vai, trong nháy mắt khiến gió đêm không còn hoành hành.

Tề Tu quay đầu lại hướng Phong Hoa nâng chén nói, “Người phải mau khỏe lại, tiếp tục uống rượu với ta.”

“Ban đêm gió lớn, qua mấy ngày nữa chính là sinh thần của thái hậu, điện hạ nếu bị bệnh, sẽ là điềm xấu.”

“Người càng ngày càng giống người trong cung.”

“Điện hạ mới là người càng ngày càng không giống người trong cung.”

“A, nói nghe thử xem.”

“Hỉ lộ lộ rõ, thị sủng mà kiêu.”

“Thị sủng mà kiêu?” Tề Tu uống hết chén rượu trong tay, cười nói, “Hắn sủng chính là đệ đệ của Vong Trần, không phải ta.”

“Điện hạ say rồi.”

“Rượu không say mà mỗi người tự say, hoàng hậu nếu muốn uống rượu, không bằng để vi thần bồi người.”

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Mặc đã đến gần chỗ của Tề Tu.

Tề Tu lại rót 1 chén, nơi này vốn là 1 góc trong ngự hoa viên, cho nên Diệp Mặc cũng không vượt quá khuôn phép.

Bất quá nhìn thấy Diệp Mặc, rượu tự nhiên đã tỉnh.

“Mặc phi hôm nay sao lại rảnh rỗi như vậy. Không cần bồi Hoàng thượng sao?”

Diệp Mặc sắc mặt đỏ lên, cười nói, “Hôm nay, Hoàng thượng đi bồi Nguyễn đệ đệ rồi.”

Nguyễn? Đệ đệ?

“Nhìn ta xem, nhất thời gọi thuận miệng rồi, vốn là Diệp quân tử. Hẳn nguyên là đường đệ của ta Nguyễn Diệp.”

Diệp quân tử?

Tề Tu trong lòng nhớ lại một chút, ngày ấy bên ngoài nghe được Diệp quân tử nói, thế mới biết, nguyên lai Diệp quân tử họ Nguyễn.

Diệp Mặc nói, “Nghe nói rượu quế hoa nếu cho thêm hoa quế, mới thật sự là mỹ vị nhân gian, không biết vị công tử này có nguyện ý thay ta lấy chút hoa quế đến để pha rượu không?”

Tề Tu nghe ra đây là Diệp Mặc đang cố ý muốn Phong Hoa rời đi, vì vậy hướng về phía Phong Hoa ra dấu nói, “Đi đi, lấy 1 ít hoa quế tươi.”

Phong hoa gật đầu lui ra, một lát sau, ngay cả thị vệ gác đêm cũng không thấy.

Tề Tu thấy thời cơ đã đến, buông chén rượu trong tay, nhẹ giọng hỏi, “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Vi thần kỳ thật là tới cảm tạ ơn tri ngộ của hoàng hậu.”

“Người nếu thật là đến cảm tạ ta, sẽ không mang đến 1 bình rượu như vậy.”

Tề Tu vừa nói vừa đem rượu quế hoa Diệp Mặc mang đến, ném xuống đất, trên mặt đất lập tức có khói xanh bay lên, vài đóa hoa gần đó đều bị phá hủy.

“Muốn hại người, cũng phải bảo toàn chính mình trước, người nếu muốn độc chết ta, cũng phải làm cho ta cam tâm tình nguyện uống rượu độc mới được.”

“Người làm thế nào biết ta muốn giết người!”

“Người cầm rượu độc tới muốn ta uống, ta đã biết người muốn tới giết ta.”

“Người ngay cả huynh đệ của mình cũng không buông tha, cầm thú.”

“Người không phải cũng giống vậy sao.” Tề Tu cười lạnh, tiến đến, một tay đẩy ngã Diệp Mặc trên bàn đá, cười lạnh nói, “Ta biết người tại sao lại hận ta, nhưng hẳn là cam tâm tình nguyện thay ta mà chết, ta không cầu hẳn, không bắt buộc hẳn, còn người, rõ ràng ngày đó hẳn là người xuất hiện tại Bạch Lộ quận, sau đó cùng hoàng đế có 1 đêm xuân, kết quả thì sao, không phải chính mình chạy thoát, nhưng lại làm cho đệ đệ của mình lên nhằm long sà.”

Diệp Mặc cả giận nói, “Người còn nói, uống công ta nghĩ người thật tâm giúp ta, không ngờ người chỉ muốn làm cho hoàng đế hoàn toàn chán ghét ta, người biết rõ hoàng đế ghét nhất có người cố ý giả trang Vong Trần, người lại còn bảo ta xuất hiện ở Bạch Lộ quận.”

“Cho nên người vì thoát thân, nhân tiện đem chính đệ đệ của mình đưa lên long sà.”

“!”

“Hừ.” Tề Tu cười nhẹ buông Diệp Mặc ra, “Mặc kệ người nghĩ ta như thế nào, Vong Trần khi còn sống, ta là đệ đệ hẳn thương yêu nhất, hẳn đã chết, để cho người yêu Vong Trần nhất tiếp tục thương ta. Người tốt nhất ngoại trừ việc phục hưng Diệp gia các người, không nên có thêm tâm tư khác.”

“Người rất liêu lĩnh, người cho rằng chỉ cần dựa vào tình cũ của hoàng đế đối với Vong Trần ca ca là có thể bảo hộ người một đời sao?”

“Vốn là vậy, ta còn tưởng rằng Thư phi đi rồi, rốt cục cũng chờ được 1cao thủ khác, ai ngờ bất quá cũng chỉ là một tên ngu xuẩn.”

“Ta sẽ làm cho người hối hận.”

“Phong Hoa, chúng ta hồi cung.” Tề Tu cũng không quay đầu lại hướng về phía chỗ tối nhẹ nhàng gọi 1 tiếng, Phong Hoa lắc mình đi tới trước người Tề Tu.

“Ta sẽ làm cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.” Diệp Mặc ở phía sau khàn giọng thét lên.

“Người nên bảo vệ giọng nói của người, nếu không giống nữa, thì không cần ta ra tay, người cũng đã thua rồi.”

Tề Tu nói xong, thân ảnh đã biến mất trong trong bóng đêm mờ mịt.

Còn nhiều thời gian. Diệp Mặc chán nản ngồi dưới đất, tiện tay bẻ một chiếc lá gần chỗ rượu độc, ngậm vào miệng.

Hắn quả nhiên đã quá ngây thơ rồi, tưởng rằng chính mình biết rõ cách dùng được có thể thành công độc sát Tề Tu, không ngờ Tề Tu ngay cả cơ hội để Diệp Mặc giả vờ uống rượu cũng không cho.

Trong bụng một trận quặn đau, may mà độc tính giải được cũng không lớn, dùng độc được 1 lúc, đã tốt hơn nhiều.

Xem ra, lấy sức một mình hắn, đâu không lại Tề Tu.

Bất quá cũng may, có một việc Tề Tu vốn không biết.

Đó chính là, Nguyễn Diệp kỳ thật vốn là Dương tộc.

Nếu như có thể hoài thương hài tử, như vậy việc lật đổ Tề Tu cũng sẽ nắm chắc trong tay rồi.

Chỉ là...

Cũng không biết động tình mang thai, đến tột cùng vốn là tình thâm ý trọng hay là tình cảm không tự kìm chế được.

Dù sao, muốn đệ đệ nóng nảy kia nảy sinh lòng ái mộ với hoàng đế, không phải chuyện dễ.

=====

6. Chương 6: Nguyễn Quý Nhân

Hoàng đế tự mình nhớ lại, ngoại trừ bị huynh đệ Vong Trần và Tề Tu phạm thượng thường xuyên xuyên quyền đâm cước đá, thì chưa có ai đã thương hắn như thế nữa.

Hoàng đế nhìn vành mắt đen nhánh của mình trong gương đồng, sau đó nhìn Nguyễn Diệp say như chết nằm hình chữ đại trên giường.

Hắn vừa mới biết được, không ai tự đại bằng cái tên Nguyễn quý nhân này.

Ngày đó chính mình nhất định là xuất hiện ảo giác, mới có thể xem Nguyễn Diệp như Vong Trần.

Bây giờ ngẫm lại đây là đại bất kính đối với Vong Trần.

Chỉ tiếc sau khi trở về, hắn mượn cơ hội trừng phạt Tề Tu, sớm đã đem này đoạn nhân duyên mờ nhạt này vứt ra sau đầu.

Nếu không phải Diệp Mặc nói thân thể không còn chút sức lực nào, còn nói Nguyễn Diệp ngưỡng mộ hắn như thế nào, hoàng đế tuyệt đối không bao giờ bước vào chỗ của Nguyễn quý nhân.

Vốn tưởng rằng người này tâm thuật bất chính, giả làm bộ dáng Vong Trần bò lên long sà để được quyền quý, không ngờ hôm qua mới chính thức biết được Nguyễn quý nhân là thế nào.

Hoàng đế đưa tay sờ sờ mặt Nguyễn Diệp, mặc dù tư thế ngủ bất nhã, nhưng dung nhan khi ngủ vẫn rất đẹp.

Hoàng đế nghiêng người nhẹ nhàng hôn lên trán Nguyễn Diệp.

Tư vị thâm hương còn chưa nếm đủ, thất lưng đã cảm thấy đau đớn, ngay sau đó cả người bị Nguyễn Diệp một cước đá xuống giường.

Hoàng đế cuối cùng vẫn là hoàng đế, sáng sớm bị người đuổi xuống giường, khó tránh khỏi tức giận.

Cũng may, hoàng đế vốn được giáo dưỡng tốt, thân thủ không tệ, cho nên mặc dù bị đá một cước ngay thắt lưng, vẫn vững vàng đứng bên giường.

“Người, lá gan đúng là càng lúc càng lớn.”

Hoàng đế đi tới trước bình phong, tiện tay cầm lấy long bào trên bình phong, sau đó thuận tay đem quần áo của Nguyễn Diệp ném ra phía sau, thấp giọng nói, “Nếu hoàng hậu biết người dám ngỗ nghịch thánh ân như thế, người chết một vạn lần cũng là đáng đời.”

“Phi! Hoàng hậu, một đại nam nhân gọi hoàng hậu cái gì.”

Nguyễn Diệp tiếp nhận y phục hoàng đế vứt tới, tiện tay xé đi y phục đêm qua bị hủy hoại không nhìn ra hình dáng, lạnh lùng nói, “Còn cái tên khốn nhà người, đem ta bắt vào cung rồi trốn mất, ta còn đang khổ sở tìm không ra người để tính sổ, hôm nay vừa vặn, ta muốn nhìn xem không có mấy thứ thủ đoạn kia, người có thể làm gì được ta. Đến đến đến, người và ta ra ngoài đánh 1 trận thống khoái.”

Hoàng đế nhìn về phía Nguyễn Diệp đang nửa thân trần, cảnh xuân khôn cùng nhìn rất đẹp mắt, cười nói, “Người tốt xấu gì cũng là quân tử, như vậy mà đi ra ngoài, còn thể thống gì nữa.”

“Biến!” Nguyễn Diệp vừa nói đã từ trên giường nhảy lên, từng bước đi tới chỗ hoàng đế, nhắc tay muốn đánh.

Hoàng đế hí hóp mắt nhìn về phía Nguyễn Diệp chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó giữa đầu nhếch miệng về mặt cười nói, “Đêm qua người và ta đều say, không biết người có bị thương không.”

“Ta muốn giết người.”

“Nguyễn gia cũng là danh môn, người xuất thân từ võ tướng thế gia vì sao không nói sớm, làm hại ta thiếu chút nữa đem một khối mỹ ngọc mài thành cát vàng rồi(*).”

“Người uy hiếp ta!”

“Không phải uy hiếp, chỉ là muốn nhắc nhở người, phụ thân của người nếu biết người có ý muốn hành thích vua, nhất định sẽ hận người gấp trăm lần người hận ta.” Hoàng đế vừa nói, đưa tay nâng Nguyễn Diệp không có chút sức lực dậy nói, “Nghe lời đi, việc đã đến nước này, người cũng trốn không thoát rồi.”

“Ba...”

Bất ngờ không phòng ngự bị một cái tát, 1 chưởng mạnh mẽ trúng vai hoàng đế. Hoàng đế lão đảo thật lùi vài bước đụng vào bình phong, chặn lại chưởng thứ 2.

Nguyễn Diệp cười lạnh vừa ra chiêu, vừa lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ Diệp Mặc không nói cho người biết, ta đối với Nguyễn gia là hận, dù có bị tru di cửu tộc cũng không đủ hả dạ sao.” Nói xong, liền tiếp lại đánh ra vài chưởng, đúng là chiêu chiêu trí mạng.

Hoàng đế thân thủ không tệ, lúc này nhưng lại khó có thể thi triển.

Trong phòng có một bức tranh, vốn là năm đó do Vong Trần vẽ, không thể làm hỏng.

Hoàng đế phải né trái né, rốt cục nhảy ra khỏi phòng.

Sau đó thừa dịp, thoát ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài hành lang vốn khúc chiết, ngàn không nên vạn không nên, chỗ Nguyễn Diệp ở, lại cố tình bắt chước tòa tiêu lâu trên nước ở Bạch Lộ quận.

Trong nước có núi giả, đầy đá lở chồm.

Nguyễn Diệp công phu cũng khá, chính mình hôm qua vì để “tận tình” nhất thời khinh thường cho hấn ăn vào thuốc giải nhuyển cốt tán, hôm nay lại mang đến phiền phức cho mình.

Đáng cười, là bị người thấy rồi.

Nghĩ đến sử quan chất phác, sẽ viết xuống chuyện hấn bị người trong hậu cung đuổi đánh trời chết, hoàng đế hận không thể một chưởng đánh cho Nguyễn Diệp thành phế nhân.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là đánh thắng được rồi nói.

Hai người một trước, một sau, truy truy đánh đánh, chẳng phân biệt được trên dưới.

Lúc này, khí trời rất hảo, bốn phía đều có chim hót hoa nở.

Hoàng đế cùng Nguyễn Diệp đứng ở 2 đỉnh núi giả, nhưng lại rất có phong thái võ lâm cao thủ quyết đấu.

Mặc dù Nguyễn Diệp đáng chết, nhưng không thể không thừa nhận, hôm nay hoàng đế đúng là có 1 loại cảm giác muốn giả vờ.

Người này, nếu là thần tử, có thể xem như cánh tay đắc lực của mình.

Nghe hắn nói, dường như đối với gia đình mình có hận ý rất lớn, nếu hai người có thể bình tâm tĩnh khí nói chuyện, hoàng đế vốn cũng muốn nghe ủy khuất của hắn 1 chút.

Đang nghĩ tới đó thì, Nguyễn Diệp cao giọng nói, “Này, nếu như ta đánh thắng ngươi, ngươi phải thả ta đi.”

“Nhưng, nếu ngươi thua, ta cũng không lưu ngươi được, vậy thì vô luận thắng thua, ta cũng không được gì cả.”

“Ít nhất ta có thể không đả thương tính mạng của ngươi.”

“Xem ra, Nguyễn lão tướng quân đích xác không phải là 1 phụ thân xứng đáng, ít nhất hắn không có dạy người, làm người phải khiêm nhường.” Hoàng đế vừa nói vừa nhẹ nhàng nhảy, tránh thoát Nguyễn Diệp, sau đó nhảy đến chỗ Nguyễn Diệp vừa đứng, “Được rồi, ta đáp ứng ngươi, nếu ngươi thắng, ta để ngươi đi.”

Vừa dứt lời, Nguyễn Diệp đã đánh tới, hoàng đế đã lâu chưa cùng ai luận võ thoải mái như vậy, nên vô cùng thích thú.

Hoàn toàn không phát giác, mình cùng Nguyễn Diệp đã náo động bao nhiêu người trong cung. Thị vệ. Còn có hoàng hậu.

Tề Tu đứng xa xa nhìn hoàng đế cùng Nguyễn quý nhân đứng trên núi người truy ta đánh, nếu nói là làm trò nháo thì hoàng đế có hơi tùy tiện rồi. Nếu thật sự chém giết, rõ ràng Nguyễn Diệp nhiều lần lộ ra sơ hở, nhưng hoàng đế lại hữu ý vô tình né qua.

Chung quanh nghị luận rất nhiều, Tề Tu thậm chí nghe thấy có người nói năm đó hoàng đế cùng Vong Trần hoàng hậu ở Tấn Giang đuổi nhau trên nước.

“Đủ rồi.”

Tề Tu vừa nói vừa hướng về phía Phong Hoa khoát tay nói, “Đi đem cái tên loạn thần kia bắt tới đây cho ta.”

Phong Hoa đang muốn tiến lên, lại nghe phía sau có người cố ý nói, “Chậm đã.”

Tề Tu quay đầu lại, thấy Diệp Mặc 1 thân hoa phục, hết sức xa hoa.

Diệp Mặc nhìn hoàng đế và Nguyễn Diệp đang đánh nhau ở phía kia một chút, khẽ cười nói, “Hoàng hậu đã lo quá nhiều, hoàng thượng bắt quá chỉ cùng Nguyễn đệ đệ đùa giỡn, nếu phải một ngoại nhân đi phá rối hai người đang hào hứng, chẳng phải là cử chỉ vô lý sao?”

“Ngoại nhân?” Tề Tu nhìn vào mắt Diệp Mặc, lúng lúng nói, “Như vậy ý Mặc phi là, người xứng đáng tiến lên cứu giá hắn là người hoặc ta phải không?”

“Hoàng hậu vạn kim chi khu tất nhiên là không tiện xông pha nguy hiểm, chỉ tiếc Diệp Mặc vốn là văn thân, võ công...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tề Tu phất tay đem áo choàng trên người ném về phía sau, còn chưa thấy rõ bộ pháp của y, Tề Tu đã lao tới phía trên núi giả.

“Điện hạ!” Phong Hoa vừa kêu, vừa theo sau, còn chưa đến mặt nước, đã nghe hét thảm một tiếng.

Nhìn lại, Nguyễn Diệp bị Tề Tu một tay chế trụ mạch môn, sau đó tiện tay đẩy 1 cái, Nguyễn Diệp đã bị ném thẳng vào nước.

Chung quanh loạn thành một đoàn.

Cung nhân thị nữ đều vì chủ, đều tự nhớ đến chức trách.

May mà nước không sâu, cho nên Nguyễn Diệp cũng không bị uống quá nhiều nước, đã được người kéo lên bờ.

Trên núi giả, hoàng đế nhìn Tề Tu, trong lúc nhất thời vô hạn cảm khái.

“Vọng động chân khí, người không muốn sống sao.”

“Hoàng thượng mệt rồi, hay là đi nghỉ trước a.”

“Tề...”

“Hoàng thượng yên tâm, mạng của ta vốn là huynh trưởng liều chết cứu về, ta sẽ quý trọng nó.”

Nói xong, Tề Tu không để ý tới hoàng đế, trực tiếp một mình trở về bờ.

Bên bờ quỳ một đoàn người, Diệp Mặc quỳ ở phía trước, bộ dáng như đang kinh sợ.

Tề Tu cũng không thèm liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, trực tiếp đi tới chỗ Nguyễn Diệp hai tay bị cung nhân đè lại nhẹ giọng nói, “Đường đường một nam tử hán, vô thanh vô tức chết ở hậu cung, người cũng không cảm thấy xấu hổ sao?”

Nguyễn Diệp nhìn thoáng qua Tề Tu, cao giọng nói, “Đều là người...”

Còn chưa nói xong, mày đã nhăn lại.

Tề Tu cười lạnh nói, “Xem ra quả thật như Mặc phi nói, là ta nhiều chuyện, nguyên lai hoàng đế quả nhiên là đang cùng Nguyễn quý nhân vui đùa, nếu không giữa ngày nóng thế này, vốn chỉ cần tắm nước lạnh là được, đâu cần phải chịu đau đớn nhiều như vậy.” Nói xong, lại nhìn đến tiểu Xoa tử, lạnh lùng nói, “Hay là, đám cung nhân các người chân tay vụng về, chỉ có việc đem hần vớt lên bờ, mà cũng làm đau người ta rồi.”

“Người... Người...” Nguyễn Diệp không biết là đau hay tức giận mà nói không nên lời.

“Còn không mau buông tay.” Tiểu Xoa tử lập tức răn dạy cung nhân phía sau Nguyễn Diệp, Nguyễn Diệp thoát được trời buộc, cắn răng đứng lên, không tình nguyện mà nhăn chặt mày, Vãn nửa quỳ trên đất. Khí thế cố gắng đứng dậy vừa rồi đều đã biến mất.

Tề Tu mới vừa rồi mặc dù động khí, nhưng y cũng không có hạ thủ tàn nhẫn, cho nên Nguyễn Diệp có bị thương, cũng không phải do y.

Khổ nhục kể ư?

Tề Tu trên dưới đánh giá Nguyễn Diệp, cũng khó trách, hần muốn mượn cố vu cáo y lúc này đã dùng vũ lực với hần.

Thật nhìn không ra. Kẻ này là người thô thiển, hay là một đối thủ đại trí giả ngu cao minh?

Đang nghĩ tới đó, Nguyễn Diệp đã đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Diệp Mặc sợ hãi đứng lên, khóc lóc hướng Tề Tu cầu khẩn nói, “Hoàng hậu vô công cái thể, Nguyễn đệ đệ vốn là người vô tâm, ngài tạm tha hần đi.” Nói xong, còn khước mắt liếc nhìn hoàng đế đang khoan thai đi đến.

“Ý của người, là ta làm Nguyễn quý nhân bị thương.”

“Người... Người mới ... Không... Không cho phép... gọi ta... như vậy...”

Nguyễn Diệp cố nén cơn đau, ôm bụng nói, “Thật sự là... gặp quỷ.”

“Bụng đau?”

Tề Tu nhượng mày, bước đến, Diệp Mặc ôm Nguyễn Diệp bắt giặc lui về sau.

Máu đỏ sẫm, nhiễm cả vạt y phục của Nguyễn Diệp.

Mặc dù bởi vì đã bị ướt lúc nãy nên đã nhạt bớt, nhưng vẫn làm cho Tề Tu cả kinh.

“Không... không... thế nào.”

Tề Tu sắc mặt đã trắng không còn chút máu, mặc kệ Diệp Mặc ngăn trở, một tay túm lấy Nguyễn Diệp từ trên mặt đất.

Đưa tay, bắt mạch của hắn.

Tề Tu sắc mặt trắng đến dọa người quay đầu lại nhìn hoàng đế đang đứng bên cạnh.

Sau đó xoa người lại lạnh lùng nói, “Nhanh đi tìm thái y, Nguyễn quý nhân có hỉ, nếu còn chậm trễ, thì cứ chờ chôn cùng tiểu hoàng tử đi.”

Nguyễn quý nhân Nguyễn Diệp, có hỉ.

Khi Thuần Dương đế sắp nghênh đón sinh thần thứ hai mươi lăm của mình, hắn rốt cục cũng có hài tử thuộc về mình.

Rốt cục có người đối với hắn động tình.

Mặc dù người kia, không phải là người hoàng đế chờ mong.

Chú giải:

(*) ý cũng giống như làm mai một nhân tài a.

=====

7. Chương 7: Bạch Lộ Quận

Nam tử Dương tộc, động tình mang thai.

Tề Tu gả cho hoàng đế năm năm, cứ nhiên hoàn toàn không có báo hỉ.

Mà Nguyễn Diệp, bất quá chỉ cùng hoàng đế mập hợp ở Bạch lộ quận, liền hoài thượng long tử.

Một đêm đó, Tề Tu lại có thêm tóc bạc.

Nam tử Dương tộc, một khi thụ thai, phụ tử đồng thể, đồng sinh cộng tử.

Nói cách khác, nếu muốn diệt trừ thai nhi trong bụng Nguyễn Diệp, thì cũng sẽ diệt trừ Nguyễn Diệp.

Tề Tu không ngốc như vậy, cũng không hận đến mức như thế.

Y vốn tưởng rằng, chính mình sẽ rất tức giận.

Hôm nay xem ra, vốn đã đánh giá quá cao vị trí của hoàng đế trong lòng mình.

Trước đây Tề Tu từng nghĩ tới rất nhiều lần, nếu như người khác hoài thượng hài tử của hoàng đế, y sẽ dùng thủ đoạn hết sức tàn nhẫn làm cho người nọ muốn sống không được, muốn chết không xong.

Y vốn tưởng rằng người đầu tiên làm cho mình nổi giận sẽ là Thư phi, không ngờ, cứ nhiên lại là 1 tên Nguyễn Diệp không biết từ đâu ra.

Y phải làm cho Nguyễn Diệp cam tâm tình nguyện bỏ đi tính mạng cùng với hài tử kia.

Bởi vì, Tề Tu vô cùng xác định, hài tử đó và hoàng đế không có quan hệ.

Nguyễn Diệp không có khả năng thật tâm thích hoàng đế. Quả thật như thế, nếu vậy thì tình cảm của nam tử Dương tộc, cũng không đáng tiền.

Đáng tiếc, vừa khoảng hai tháng. Đứng vào tháng Nguyễn Diệp vào cung.

Nói như thế, cũng không có gì đáng hoài nghi.

Trừ phi, trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế, tử như Nguyễn Diệp ở Bạch Lộ quận, có một tình nhân tâm đầu ý hợp.

Nhưng loại chuyện trùng hợp này, đối với Tề Tu mà nói, thà rằng tin là có còn hơn là không.

Cho nên, Tề Tu đành phải nhân lúc hoàng đế phê trương đi báii tế ở Bạch Lộ quận, hiếm khi lại đồng ý cùng đi với nhau.

Từ khi Vong Trần chết, Tề Tu không hề tới Bạch Lộ quận.

Nhưng lần này, y không thể tránh né.

Bạch Lộ quận nằm ở ngoại ô kinh thành, bởi vì hàng năm đều có rất nhiều cò trắng tụ tập cho nên được gọi như vậy.

Tề Tu ngồi trên lưng ngựa, hoàng đế dọc đường đi đã nghe Diệp Mặc thổi sáo hai canh giờ.

Diệp Mặc biết hấn hấp dẫn hoàng đế ở điểm nào, cho nên vận dụng vô cùng tốt.

Chỉ tiếc, hấn thật sự là nam tử Hán gia, nếu không đối với địa vị sau này của Tề Tu vốn là uy hiếp lớn nhất.

Sau chuyện của Nguyễn Diệp, Tề Tu đã không còn tin tưởng vào cái gọi là gia phả kia nữa.

Bất quá chuyện này vốn là do Tề Tu khinh địch, nếu Ngũ quý nhân cũng có thể bị nhầm thành người Dương tộc, như vậy làm sao biết không có người bị coi như nam tử Hán gia mà nuôi trong gia đình bình thường.

Chỉ tiếc, Nguyễn tướng quân sau khi biết Nguyễn Diệp vốn là người Dương tộc, thì ngay cả mặt con mình cũng không nhìn, đã vội vã cáo lão hồi hương.

Có thể thấy được trong đó nhất định có uẩn khúc, nhưng Tề Tu vốn không phải người tò mò.

Đối với y mà nói, Nguyễn Diệp cùng người trong nhà như nước với lửa, thì càng tiện cho y diệt trừ cái tên chướng mắt này.

Tề Tu đang suy nghĩ, thì tiếng sáo của Diệp Mặc dừng lại.

Lập tức, một đàn cò trắng bay lên, tình cảnh này, đúng là rất quen thuộc.

Hoàng đế đứng dậy, quay đầu lại không biết nói với Diệp Mặc cái gì, Diệp Mặc cười rồi lui thân, sau đó đi tới chỗ Tề Tu.

Tề Tu hôm nay cố ý mặc 1 kiện áo choàng màu lam, mái tóc được cột đơn giản, cả người trên dưới không hề có nửa điểm giống Vong Trần.

Thấy Diệp Mặc đi tới, cũng không thèm nhìn lại, chỉ là quay đầu nói với Phong Hoa, “Đêm khuya sương nhiều, buổi tối người không cần hầu hạ.”

Phong Hoa lĩnh mệnh lui ra, Diệp Mặc đã tới gần, giữa đầu nói, “Hoàng thượng sợ Nguyễn đệ đệ một mình ở trong cung tịch tịch, đặc biệt chuẩn ta tối nay về trước bồi hấn, muốn phiên hoàng hậu lưu lại cùng người.”

Tề Tu cười nói, “Hoàng thượng quả thật tâm tư tinh tế, cũng tốt, mong Mặc phi thay ta chiếu cố tốt Nguyễn quý nhân.”

Nguyễn Diệp mặc dù hoài thượng long tử, nhưng nhất định không chịu phong phi, nguyên do vốn vì trừ cách gọi quý nhân này thì những thứ khác càng làm cho hấn muốn giết người.

Diệp Mặc lĩnh chỉ quay về, giữa đám cỏ lau, chỉ còn lại Tề Tu và hoàng đế.

Tề Tu nhẹ nhàng tiêu sái đến phía sau hoàng đế, cúi người nhìn hoàng đế đang dùng cỏ lau viết chữ trong đất ẩm.

Viết chính là, tương tư vong lạc, mạc vọng về. (*)

“Hoàng thượng lại nhớ huynh trưởng rồi.”

“Năm năm rồi, không biết nếu hấn còn ở đây, có thể nào cười ta già hay không.”

“Tuổi già, há chỉ có mình Hoàng thượng. Người ta nói hồng nhan mau tàn(**), dù người và ta đều là nam tử, nhưng cũng không thể chống lại năm tháng.”

“Tề Tu, người hận ta sao?”

“Hận.”

“Người thật đúng là dám nói.”

“Ta hận người ngày đó tại sao lại cứu ta từ Bạch Lộ quận, nếu không phải vì thế, huynh trưởng cũng không liệu mình cứu ta, như vậy, hấn cũng sẽ không chết.”

“Tề Tu...” Hoàng đế đứng dậy tiến lên đưa tay ôm Tề Tu vào lòng, nhẹ giọng nói, “Nhiều năm như vậy, người có phải còn đang hận ta ngày đó gọi sai tên của người. Cho nên, người không tiếc hủy đi giọng nói, không bao giờ mặc y phục trắng, ngay tóc cũng chỉ buộc đơn giản, chính là không muốn lại khiến ta...”

“Ta không xứng làm cái bóng của huynh trưởng.” Tề Tu vừa nói vừa hạ mắt, hiếm khi lại thuận theo tựa vào lòng hoàng đế, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng, người có phải thật sự muốn hài tử đó hay không?”

“Kiếp này là ta phụ người, cho nên không hy vọng xa vời người có thể đối với ta sinh lòng ái mộ, bất quá người yên tâm, hoàng hậu của Thuần Dương để chỉ có thể là người.”

“Hảo. Ta cũng sẽ cầu phúc mỗi ngày cho Nguyễn quý nhân thay người, phù hộ hấn mười tháng sau, sinh hạ long tử.”

Hận ý bị nuốt vào bụng, khắc cốt minh tâm.

Tề Tu đương nhiên sẽ không nói cho hoàng đế biết, tình cảm của y đối với hoàng đế tuyệt không ít hơn tình cảm của hấn đối với Vong Trần.

Đương nhiên y cũng không nói với hoàng đế, vì động tình rồi mang thai cũng phải là lưỡng tình tương duyệt mới được.

Bởi vì, Tề Tu không muốn thừa nhận, y không thể thụ thai, chỉ là vì, hoàng đế căn bản không hề động tâm với y.

Loại chuyện châm chọc như vậy, 1 mình Tề Tu âm thầm cười nhạo bản thân là đủ rồi.

Chú giải:

(*) câu này sẽ được giải thích ở những chương sau^^, đến đó sẽ hợp cảnh hơn

(**)Nói chung thì ta nghĩ ý nó đại thể là như vậy á^^

8. Chương 8: Cầu Phúc

Từ Bạch Lộ quận về đã gần 1 tháng.

Nguyễn Diệp từ khi có thai cũng rất ít mở miệng, thậm chí tính tình nóng nảy cũng thu liễm rất nhiều.

Chỉ bất quá, ngoại trừ Diệp Mặc, thì rất ít đi lại với người khác.

Tề Tu bị thái hậu kéo đi thăm hỏi đã mấy lần rồi, mặc dù chỉ mới mang thai 4 tháng, nhưng Nguyễn Diệp đã lộ vẻ hoài thai.

Nguyễn Diệp vốn không câu nệ tiểu tiết, lấy cố trời nóng, thường xuyên không mặc nhiều y phục, lộ ra cái bụng tròn nằm trên cổ phơi nắng.

Hoàng đế không có biện pháp với hấn, Diệp Mặc khuyên mấy lần cũng vô dụng, nên đành mặc kệ.

Không nghĩ tới, một ngày trời đột ngột đổ mưa, chờ đến lúc Nguyễn Diệp chạy về chỗ ở, đã bị cảm mạo.

Mặc dù nam tử không yếu đuối như nữ tử nhưng dù sao cũng đang mang thai, cho nên đêm đó, Nguyễn Diệp bị sốt cao không lùi.

Suốt đêm kinh động lục cung, hoàng đế tự mình thăm hỏi, bận rộn đến canh tư, bệnh tình cũng không chuyển biến tốt đẹp.

Tề Tu đã ngủ, tỉnh lại biết việc này, nhưng cũng không để tâm, chỉ khi nghe nói Diệp Mặc nhân cơ hội giả vờ cần an ủi trước mặt hoàng đế, bỗng nhiên không hài lòng.

Người đứng đầu lục cung chưa tới, phi tử duy nhất trong cung là lớn nhất, loại chuyện này, Tề Tu không muốn chứng kiến.

Lúc Tề Tu tới, trời đã mờ sáng, còn chưa bước vào cửa cung, đã nghe Diệp Mặc vừa khóc vừa nói, “Nghe nói hoàng thượng lúc nhỏ, từng bị quái bệnh, sau đó hoàng hậu tự thân cầu phúc cho hoàng thượng, hôm nay Nguyễn đệ đệ và tiểu hoàng tử tánh mạng đang nguy kịch, ta thấy không bằng...”

“Phong Cuồng tự nay đã biến thành ao đầm, Mặc phi không nên nghĩ tới nữa.” Tề Tu lạnh lùng nhìn lướt qua Diệp Mặc, nhìn về phía hoàng đế có chút ngây người, lạnh lùng nói, “Hoàng thượng, Nguyễn quý nhân từ nhỏ tập võ, chỉ có chút bệnh nhỏ cũng không là gì, hướng hồ nam tử thân cao bảy thước, ở đây khóc khóc lại tăng dương khí, có thể sẽ làm cho Nguyễn quý nhân tăng thêm xui xẻo.”

“Hoàng thượng, Nguyễn quý nhân đã tỉnh.” Trong phòng truyền đến tiếng của tiểu Xoa tử, hoàng đế nhìn thoáng qua Tề Tu, rồi lập tức xoay người vào trong.

Tề Tu nhìn thoáng qua Diệp Mặc, cười nói, “Người nên xem thêm 1 ít tiểu thuyết cung đấu, thứ mưu kế của nữ nhân này, ta đã thấy nhiều hơn người.”

Diệp Mặc nói, “Người đứng là tâm địa độc ác, nếu không phải Nguyễn đệ đệ gặp phải mưa, ta còn nghĩ là do người âm thầm giở trò.”

“Âm thầm giở trò?” Tề Tu đưa tay niết cầm Diệp Mặc, làm hắn bị ép phải ngẩng đầu nhìn y, “Người có thể đi hỏi tiên bói Thư phi nương nương, đôi mắt của hắn, có phải là do hắn cam tâm tình nguyện tự mình động thủ móc ra hay không?” Nói xong liền hung hăng hất tay, Diệp Mặc lão đảo suýt nữa ngã quy, Tề Tu tiến lên vài bước đem người nâng dậy, cuối cùng còn nhẹ giọng nói bên tai Diệp Mặc, “Dù ta có muốn lấy mạng Nguyễn Diệp, cũng sẽ không ô uế tâm của ta.”

Đang lúc nói chuyện, tiểu Xoa tử vẻ mặt thoải mái đi ra, nhìn thấy hoàng hậu thì cả kinh, sau đó nháy mắt khôi phục khuôn mặt tươi cười nói, “Hoàng hậu điện hạ, đã làm kinh động tới ngài, Nguyễn quý nhân, à không, Nguyễn quân tử đã không có việc gì rồi, hắn nói chỉ cần nắm tay hoàng thượng, cơn sốt này không chừng là có thể lui.”

“Quân tử? Đây là cách xưng hô gì thế này.”

“Bẩm, hoàng hậu, mới vừa rồi Nguyễn quân tử nói, cách gọi quý nhân này âm khí quá nặng, làm tổn thương nguyên khí của hắn, cho nên khẩn xin hoàng thượng sửa lại phong hào trong cung, sau này không gọi quý nhân, mà gọi là quân tử.”

“Quân tử?” Tề Tu cười nói, “Chỉ là cách xưng hô mà thôi, mà hắn cũng canh cánh trong lòng, đừng nói là đổi thành quân tử, dù đổi thành bá vương, đặt sau chữ Nguyễn, cũng không phải điều yếu diệu sao.”

“Hoàng hậu nói rất đúng.” Tiểu Xoa tử hết sức lấy lòng nịnh nọt cười, Tề Tu nhìn thoáng qua, chế nhạo nói, “Không bằng người cũng đi cầu hoàng thượng cho một cái phong hào, đến lúc đó người khác cũng tôn trọng gọi người một tiếng Xoa quân tử.”

Phía sau có người vụng trộm cười, Tề Tu nhìn Diệp Mặc vẫn còn ngồi dưới đất nói, “Vừa đúng lúc, hôm nay ta cũng phải đi thỉnh an thái hậu, nếu người rảnh rồi, có thể đi cùng ta.”

Vừa dứt lời, đã nghe có người hoảng hốt chạy tới chỗ mình, nhìn lại thì đúng là cung nữ bên cạnh thái hậu, không biết là có việc gì gấp, mà lại bất chấp tôn ti, lập tức hỏi Hoàng thượng ở nơi nào.

Thị vệ không dám ngăn, đành cho tiến vào.

Cung nữ thấy Tề Tu ở đây, liền quỳ xuống, khóc nói, “Thái hậu không ổn rồi, mong hoàng thượng nhanh chóng đến chỗ người.”

Đầu tiên là Nguyễn Diệp, sau đó là thái hậu.

Tề Tu nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, đối phương cũng đang nhìn y.
Có đôi khi quá khôn khéo lại thành sơ hở.
Tới khi Thư phi đi rồi, y chưa từng phần khởi như vậy.
Kỳ phùng địch thủ, cũng là 1 loại khoái hoạt.
Trong đại diện, hoàng đế cau mày, trà trên tay đã đổi năm lần.
Tề Tu ngồi ở một bên, nhìn về phía Diệp Mặc đang yên lặng rơi lệ.
Bệnh của Thái hậu cũng giống Nguyễn Diệp, đều sốt cao không lùi.
Chứng bệnh này, cùng bệnh của hoàng đế năm đó giống nhau như đúc.
Tiểu Xoa tử lại cầm một chén trà nóng, đi đến, sau đó nói nhỏ bên tai hoàng đế, “Hoàng thượng, Ngự quý...
Ngự quân tử cầu kiến.”
Ngự quân tử?
Nguyên lai là Ngự Nhân.
Tề Tu suýt nữa đã quên người này tồn tại, vốn tưởng rằng Thư phi đi rồi hoàng đế sẽ nể tình cũ, ban chút ân sủng cho tên Nguyệt thị này, ai ngờ sau khi có Nguyễn Diệp rồi cả Diệp Mặc, trong lúc nhất thời vốn đã quên mất người này.
Chỉ là, lúc này, hấn tới làm cái gì.
Tề Tu nhìn Diệp Mặc một chút, Diệp Mặc hiển nhiên đang suy đoán.
Sợ rằng, Diệp Mặc ngay cả Ngự quân tử là ai cũng không biết.
Hoàng đế khoát tay, thở dài nói, “Không gặp, hấn tới làm cái gì.”
Còn chưa nói xong, chỉ nghe thị vệ bên ngoài hô, “Chủ tử, ngài không thể vào đi, đây là Long Dương điện, không được truyền triệu không thể vào.”
Leng keng một tiếng, đại môn bị đẩy ra, Ngự Nhân mặc y phục trắng, trang phục đạo gia, nhìn thấy hoàng đế liền quỳ xuống, cao giọng nói, “Hoàng thượng, vi thần nguyện ý đi Phong Cường tự vì thái hậu và tiểu hoàng tử cầu phúc.”
“Người...”
“Hoàng thượng, bệnh này rất kỳ lạ, vi thần vô năng, nhưng cầu có thể dùng hết sức mình...”
Ngự Nhân dường như đã chuẩn bị tốt, nói rất lưu loát.
Nhớ tới chính mình năm đó ngay cả nói chuyện cũng chưa từng thì đã 1 mình đi Phong Cường tự, Tề Tu đột nhiên cười.
Nguyên lai, không phải mượn đao giết người.
Hấn vốn tưởng rằng có người sẽ đem chuyện lần này đổ cho y, không ngờ chỉ là muốn điệu hổ ly sơn.
Ngây thơ, quá ngây thơ rồi.
Hoàng đế diễn rất hảo, thế cho nên tất cả mọi người tưởng rằng mình y độc sủng, tưởng rằng chỉ cần loại trừ y, thì mọi chuyện đều thuận lợi.
Tề Tu muốn nhìn, trò hề này tốt cùng là muốn diễn như thế nào.
Tề Tu từ chỗ ngồi đứng lên, hoàng đế đang muốn mở miệng, Tề Tu đã quỳ xuống.
“Hoàng thượng, Ngự quý nhân nói rất đúng, nên có người đi cầu phúc.”
“Tề Tu người...”

“Bất quá, người kia hẳn phải là ta. Phong Cường tự nay mặc dù đã thành ao đầm, nhưng năm đó chỉ có vi thần đã được tiên hoàng chuẩn cho đến đó, vi thần nguyện đến miếu cầu phúc, mong Nguyễn quý nhân hạ sinh long tử.”

“Ta nguyện bồi hoàng hậu cùng đi.” Diệp Mặc cũng quỳ xuống, mang theo khóc âm nói, “Ta và hoàng hậu có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Hay là Ngữ quý nhân theo ta đi đi, dù sao Thư phi cũng ở đó, thúc cháu bọn họ đã lâu không gặp rồi, trong một năm này, mong rằng Mặc phi có thể hảo hảo chiếu cố Nguyễn quý nhân, đừng khiến ta thất vọng.”

Nói xong, Tề Tu đứng dậy hướng về phía Ngữ Nhân nói, “Thành tâm làm đầu, người và ta hôm nay phải đi đến đó, người lập tức theo ta đi.”

“Tuân mệnh.”

Hoàng đế không nói được một lời nhìn về phía Tề Tu và Ngữ Nhân đứng dậy rời đi, sau đó nhìn Diệp Mặc nói, “Người cũng nên đi xem Nguyễn Diệp có khá hơn không, Trẫm muốn yên lặng một chút.”

Diệp Mặc cung kính rời khỏi đại điện, hoàng đế than nhẹ một tiếng, hướng về phía sau điện nói, “Phụ thượng, như thế, người yên tâm rồi chứ.”

Phía sau không người nào nói chuyện, chỉ có tiếng thở dài, coi như đáp lại.

=====

9. Chương 9: Ngữ Quý Nhân

Thoáng cái đã cuối mùa thu, lá phong nhiễm đỏ cả cửa miếu.

Bất quá lúc này, đôi mắt Tề Tu còn đỏ hơn so với lá phong.

Bạch lộ vi sương. Bạch lộ vi sương.

Linh nhi đáng chết, chạy tới báo cáo cho y chuyện trong cung lại còn nhiều chuyện, cứ nhiên đem Bạch lộ vi sương ngày đó y cấp cho dùng trên người y.

Tâm tư Linh nhi Tề Tu đương nhiên biết, nàng muốn thành toàn cho Phong Hoa.

Phong Hoa đối với ý tốt thế nào, Tề Tu rất rõ, chỉ tiếc, đời này y chỉ có thể phụ hân.

Bạch lộ vi sương không khó giải, chỉ cần chịu đựng là ổn, cũng may giữa núi có hàn đàm, vốn có thể mượn dùng một lát.

Nghĩ đến chính mình hôm nay chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây, Tề Tu buồn bã cười.

Bất quá, mặc kệ như thế nào, trước tiên vẫn nên về lấy chút quần áo mới được.

Chỉ là, nơi y ở vô luận thế nào cũng không thể trở về, y muốn tránh Phong Hoa, dù sao nếu Phong Hoa cũng trúng phải kế của Linh nhi, y dám chắc mình không phải đối thủ của hân.

Cũng may, thiên viện chính là nơi ở của Ngữ Nhân, chính mình đường đường là hoàng hậu, lại khốn khổ đến mức muốn mượn gió bẻ măng, thật sự là...

Đang nghĩ ngợi, phía sau nghe một tiếng gọi nhẹ, “Hoàng hậu điện hạ, khuya như vậy, ngài còn chưa ngủ.”

Tề Tu sững sốt, xoay người lại đối diện với Ngữ Nhân.

Ánh trăng soi sáng, nếu người đến không phải Ngữ Nhân, sợ rằng Tề Tu thật đúng là sẽ không kiềm chế được.

Tề Tu nói, “Người tới vừa đúng lúc, làm phiền mượn... Đừng.”

Ngữ Nhân đột ngột tiến đến, ôm cổ Tề Tu, sau đó thuận thế túm Tề Tu đặt trên người mình.

Tề Tu cả người vô lực, trong miệng một trận đắng chát, mùi này, rất quen thuộc.

“Đừng nhúc nhích, người hãy nghe ta nói.”

Ngữ Nhân ôm lấy vai Tề Tu, nhẹ giọng nói, “Người không giết ta, ta nợ người một cái nhân tình, hôm nay người bị người tính kế, ta biết người khó kìm lòng nổi, huống hồ, vì một người bạc tình bạc nghĩa như vậy, mà người thật sự cam tâm tình nguyện cả đời nằm dưới thân kẻ khác?”

“Người buông tay.”

“Người thật sự nghĩ rằng, ta cam tâm tình nguyện muốn tới chỗ này cầu phúc sao?”

Mặc dù sớm biết phía sau Ngữ Nhân chắc chắn có người sai bảo, nhưng lời này từ chính miệng hắn nói ra, vẫn làm cho Tề Tu không biết làm sao.

Ngữ Nhân mỉm cười, nhẹ nhàng cầm hai tay Tề Tu, sau đó ngắt đầu liên tục hôn lên môi Tề Tu.

Không biết là được liệu hay là vì Bạch lộ vi sương có tác dụng, tóm lại Tề Tu không tránh mà tùy ý Ngữ Nhân hôn.

Ngữ Nhân nghịch ngợm liếm môi, sau đó đưa một tay xuống phía dưới tìm kiếm, Tề Tu đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặc cho do Ngữ Nhân nhẹ nhàng liếm lên môi mình.

“Người biết không, vốn là hoàng đế và thái hậu đã thương lượng, bọn họ sợ người hại hài tử của Nguyễn Diệp, cho nên phái người ra ngoài, còn ta so hoàng đế, thì càng thích hoàng hậu người... Đừng... Ha...”

Tề Tu như châm lửa, đưa tay lật người Ngữ Nhân. Dưới thân vốn là cỏ dại, Ngữ Nhân mới vừa rồi dùng sức quá lớn phía sau đã có rất nhiều hồng ngân, mà ngay lúc này trong mắt Tề Tu lại có vẻ vô cùng kiêu diễm.

“Là người sai, không thể trách ta.”

Tề Tu vừa nói vừa xé y phục của Ngữ Nhân, lập tức như dã thú nhào tới.

Một đêm trần trọc, ngay cả Tề Tu cũng không biết mình đem người dưới thân, trở thành ai.

Sáng sớm hôm sau, Tề Tu tỉnh lại trên giường, nâng tay nhìn thấy dấu răng rõ ràng trên cánh tay.

Ngữ Nhân quả thật là tâm tính tiểu hài tử, xem ra, đúng thật không phải đang nằm mơ.

Tề Tu đứng dậy, thấy Phong Hoa quỳ gối trước cửa.

Bộ dạng mệt mỏi, vừa nhìn đúng là một đêm không ngủ.

“Người cũng nhìn thấy rồi, vốn là người mang ta về đây.”

“Ty chúc có tội, đã đến chậm.”

“Người nếu đến sớm, mới có tội. Ngữ Nhân đâu.”

“Vô cùng thê thảm.”

“Người là trách ta, không biết thương hương tiếc ngọc.”

“Điện hạ không cần lo lắng, mặc cho tự sinh tự diệt, không quá ba ngày, hắn sẽ...”

“Giữ lại.” Tề Tu khoát tay nói, “Không thể để người khác biết, đành phiền người đi nhìn xem sao.”

“Điện hạ không sợ giữ lại sau này sẽ bất lợi.”

“Người không nói, ta không nói, hẳn một mình thì nói cho ai nghe, càng huống chi dù nói thế nào, ngày hôm qua coi như là, ta ... Tóm lại, nhân tiện lưu hắn một mạng đi.”

“Vâng.”

“Trở lại đây.”

“Điện hạ còn có việc gì?”

Tề Tu đi tới chỗ Phong Hoa, từ trong tay áo lấy ra 1 viên dược, nhẹ nhàng nhét vào miệng Phong Hoa, quan tâm nói, “Ngâm cả đêm trong hàn đàm, thuốc này giúp người tán đi hàn khí.”

Phong Hoa lập tức cúi đầu, nhẹ giọng nói tạ ơn.

Dù chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng vẫn bị Tề Tu thấy được trên mặt hắn là một mặt hồng.

Về mặt này, cực kỳ giống y năm đó.

Người có tam cung lục viện, mà nay ta cũng...

Như thế, cũng không ai nợ ai nữa rồi.

Tề Tu đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra, cách tường viện không thể thấy cách vách.

Tối hôm qua điên cuồng, đáng tiếc y hoàn toàn không có ấn tượng.

Về phần, Ngũ Nhân rốt cuộc muốn làm gì, Tề Tu rất muốn biết.

Một tháng sau, Ngũ Nhân tự nhận mình có thai.

Này tin tức như một tảng đá, tạo ra gợn sóng trong nước, sau đó Tề Tu ngay mắt cũng không chớp một cái hướng về phía Phong Hoa cười nói, “Người nói xem, làm sao bây giờ?”

Phong Hoa nghe xong, không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nói: “Giết đi.”

Tề Tu nhướn mi nhìn về phía Phong Hoa lạnh lùng nói, “Người hình như rất không thích hắn, năm lần bảy lượt muốn ta giết người.”

Phong Hoa lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Ngũ quý nhân nói, cầu điện hạ mời hoàng đế đến đây gặp mặt, lúc đó tự hẳn có biện pháp, giải quyết chuyện này. Nếu không sẽ đem chuyện đem đó...”

Tề Tu cười cắt ngang lời Phong Hoa, nói, “Hắn nếu muốn bò lên long sà, cũng sẽ không ra hạ sách này, hiện giờ hắn còn chưa biết, hắn căn bản không phải Dương tộc, cư nhiên còn tưởng rằng có thể dùng việc này áp chế ta.”

“Hắn nếu thật sự là Dương tộc ty chức muốn giữ lại, ty chức muốn nhìn thấy hài tử của điện hạ.”

“Hồ ngôn loạn ngữ.” Tề Tu vừa nói quay đầu đi chỗ khác, nói tiếp, “Vậy thì, sẽ như hắn mong muốn, người nhân tiện giúp ta về cung truyền lời, nói hoàng hậu tương tư thành bệnh, cầu mong hoàng thượng đến miếu gặp mặt.”

“Vâng. “

Mấy ngày sau, hoàng đế đích thân đến miếu, vốn muốn cùng Tề Tu thân cận, không ngờ đêm xuống nghe được vọng nguyệt chi âm của Thư phi.

Tề Tu mượn thể thoát thân, hoàng đế theo tiếng mà gặp Ngũ Nhân.

Củi khô lửa bốc, kết quả không nói cũng hiểu.

Ba tháng sau, hoàng đế tự mình nghênh đón hoàng hậu hồi cung, vài ngày sau, Ngũ Nhân bị phát hiện có thai, phong làm Ngũ phi.

---

10. Chương 10: Hợp Hoan

Trên long sà, Tề Tu uể oải ghé vào trên người hoàng đế, ngay cả khí lực mắng chửi người cũng không có.

Trở về đã mấy tháng, hoàng đế ngày ngày ở Vọng Hiền cung của y không đi, ngay cả Diệp Mặc ở ngoài cung thổi sáo một đêm cũng không gọi được.

Hoàng đế giống như phát điên liên tục cầu hoan, Tề Tu cảm thấy cứ như vậy, y sớm muộn gì cũng sẽ bị hoàng đế lần qua lần lại mà chết.

Hơn nữa, không biết vì sao, lần này sau khi trở về, tính tình hoàng đế thật sự không tốt.

Có khi không hiểu vì sao lại bóp cổ Tề Tu, hỏi y tại sao không động tình với hắn.

Động tình, động tình.

Hài tử của Nguyễn Diệp không biết là của ai, hài tử của Ngữ Nhân, căn bản không tồn tại.

Động tình, nào có dễ như vậy.

Hoàng đế đưa tay sờ phía sau của Tề Tu, hung hăng đem Tề Tu đặt trước người, sau đó mạnh mẽ xoay người, đặt Tề Tu dưới thân.

“Hoàng thượng, long thể làm trọng, ân.”

Tề Tu cắn môi, tận lực không cho chính mình rên rỉ ra tiếng.

Y mặc dù không muốn làm hiền hậu, cũng không muốn làm một hoàng hậu *** đang bị hoàng đế làm mệt chết trên giường.

Sau khi mây mưa, một luồng hương thơm mát bay tới

Ngoài cửa Phong Hoa quỳ gối, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng, Nguyễn quân tử sắp sinh rồi.”

“Trẫm, cũng nên qua đó.”

“Vốn nên như thế.”

Phong Hoa lui ra ngoài, Tề Tu miễn cưỡng ngồi dậy, sau đó lại thấy hoàng đế nhìn mình chăm chú.

“Đây là hài tử đầu tiên của người, dù có giả vờ cũng nên...”

Lời còn chưa dứt, Tề Tu bị hoàng đế kéo vào lòng, lập tức lại bị hung hăng đẩy ra.

“Có phải, kiếp này người sẽ không tha thứ cho ta hay không?”

“Là người, không tha thứ cho ta.”

Tề Tu đứng dậy xuống giường, hồng ngân trên người ánh vào trong gương, từng vết từng vết, giống như tội nhân vừa mới chịu hình phạt.

“Đi đi. Nếu bị người khác tưởng ta quẩn lấy người, đến lúc đó, chẳng phải là sẽ bị chế giễu hay sao.”

Lúc hoàng đế và Tề Tu cùng nhau tới nơi, hài tử đã sinh ra.

Hoàng đế túm lấy Tề Tu muốn đi vào bên trong, sau đó lại bị Diệp Mặc ngăn cản.

Diệp Mặc cười nói, “Vốn là một tiểu hoàng tử, bất quá, thái hậu nói, Nguyễn đệ đệ thể hự, sợ rằng không chịu được long uy của hoàng thượng, cho nên muốn thỉnh hoàng hậu nương nương vào trước giúp Nguyễn đệ đệ trấn an.”

Thái hậu?

Hoàng đế sắc mặt đỏ lên, nghĩ đến mình còn chưa kịp đến thái hậu đã tới trước, lập tức đẩy Tề Tu ra trước nói, “Làm phiền hoàng hậu đi trước, phụ thượng quả thật đã già, bất quá thà rằng tin có còn hơn là không, dù sao đây cũng là chuyện vui.”

Diệp Mặc nói, “Hoàng thượng cũng đừng đứng đây, theo ta tới cung thái hậu đem mấy thứ trang sức tới đây. Thái hậu nói, nhất định phải là hoàng thượng tự mình mang tới.” Diệp Mặc vừa nói tiến lên kéo hoàng đế đi mất.

Cảm giác này, thật giống như cố ý.

Hết thấy đều là cố ý.

Dẫn hoàng đế rời đi, gây ông đập lưng ông?

Tề Tu cười bước vào trong, sau đó liếc mắt một cái liền thấy thái hậu ngồi ở bên trong, trong tay ôm một anh nhi.

Đó là hài tử của Nguyễn Diệp, bất quá Tề Tu cũng không thừa nhận đó là hài tử của hoàng đế.

Thái hậu nhìn Tề Tu một chút, mở miệng nói, “Lại đây, ngươi có muốn ôm một cái hay không?”

“Người cho mọi người lui ra, là có chuyện muốn nói với ta.”

Thái hậu gật đầu nói, “Ngươi biết không, ta tưởng rằng Vong Trần đã chết, hẳn sẽ an tâm làm đế vương tốt.”

“Hắn bây giờ chẳng lẽ không phải là một đế vương tốt sao? “

Thái hậu lắc đầu nói, “Một quân vương chân chính, không nên lụy vì tình.”

“Huynh trưởng mất sớm, quả thật là ngoài ý muốn, hoàng thượng đối với hắn nhớ mãi không quên, cũng là hợp tình lý.”

“Ta không nói Vong Trần.”

“!”

“Ngươi có biết, tại sao Cung nhi cố ý không thú nữ tử, chỉ triệu nam tử vào cung hay không?”

“Phụ thượng muốn nói rằng, hẳn vì địa vị của ta.”

“Không phải vì hậu vị của ngươi, mà là vì ngươi.”

“Ý phụ thượng là, hẳn chung tình với ta?” Lần này Tề Tu đúng là đã nghe được chuyện đáng cười nhất, Tề Tu lạnh lùng nói, “Tề Tu tự biết kiếp này đâu không lại huynh trưởng. Không dám nghĩ rằng chân tình của hoàng thượng là dành cho ta.”

“Ngày ấy, tại Bạch Lộ quận, ta biết người cho Diệp Mặc cải trang thành bộ dáng Vong Trần, cho nên mới để Nguyễn Diệp giả làm người, ta chỉ muốn thử một lần, không ngờ, thì ra người hắn yêu nhất là người, Vong Trần thật sự là chết...”

“Là người!” Tề Tu sớm biết có người tính kế mình, nhưng không ngờ, người nọ đúng là thái hậu.

Thái hậu vừa nói vừa nhẹ nhàng lấy hài tử trong tay ném sang chỗ Tề Tu.

Tề Tu cuống quýt tiếp nhận, cúi người nhìn lại, hài tử trong lòng đã tỉnh dậy.

Đôi mắt trong suốt, mở ra, hai mắt to tròn, nhúc nhích trong lòng y.

Mà còn, là một nữ anh.

Hoàng đế và Nguyễn Diệp đều là huyết mạch Thuần Dương, không có khả năng sinh hạ nữ tử.

Nói như thế, quả nhiên đúng như y đã đoán trước, Nguyễn Diệp cùng người khác thông đồng.

Thái hậu lắc đầu nói, “Đứa nhỏ này, đúng là trở thành sỉ nhục của hoàng gia. Nhưng Tề Tu, ngươi biết tại sao ngươi vẫn không có hài tử không?”

Tề Tu sửng sốt, nhìn về phía thái hậu.

Thái hậu lạnh lùng nói, “Bởi vì, ngươi căn bản không phải Dương tộc.”

Lời vừa dứt, thái hậu ba một tiếng, đưa tay đánh rơi ngọn nến.

Lửa như xà uốn lượn, Tề Tu lúc này mới nhìn rõ, trên mặt đất sớm đã tấm dầu.

“Giang sơn của Cung nhi, không thể hủy trong tay ngươi.”

Ánh lửa sáng như ban ngày chiếu rõ bộ dáng thái hậu.

Đầu Tề Tu bị người đánh mạnh 1 cái, sau đó thuận thế té xuống.

Ngọn lửa ở Hợp Hoan cung ánh đỏ cả hoàng thành.

=====

11. Chương 11: Ngọc Vỡ

Đại hỏa ở Hợp hoan, lúc hoàng đế gấp gấp trở về chỉ nhìn thấy một đồng đồ nát.

Mọi người bận rộn 1 đêm, toàn bộ Hợp Hoan cung bị cháy sạch chỉ còn lại thiên điện.

Tiểu hoàng tử bị lửa thiêu không còn hài cốt, cung nữ nội thị chết vô số, Nguyễn Diệp bởi vì ngủ ở thiên điện mặc dù được cứu ra, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Hoàng hậu và thái hậu sinh tử không rõ, Diệp Mặc diu hoàng đế, trong lúc nhất thời cũng không nói nên lời.

Máy mắn còn 1 nội thị run rẩy nói hoàng hậu đã thương người như thế nào, lại khẩu xuất cuồng ngôn muốn lấy tánh mạng thái hậu và hoàng tử ra sao.

Nói đến mức sinh động như thật, làm cho hoàng đế không thể không tin.

Diệp Mặc diu hoàng đế, nước mắt không ngừng chảy, không bao lâu sau, đã được người đỡ về cung nghỉ tạm.

Hoàng đế lão đảo cố ý muốn một mình yên lặng, phía sau chỉ có tiểu Xoa tử đi theo.

Một đêm bạc đầu, thì ra không cần gần nhau cả đời, cũng có thể một đêm bạc đầu.

Hoàng đế ngồi ở Long Dương điện.

Hôm nay, chỉ còn lại mình hấn.

Hấn sớm biết Tề Tu rất tàn nhẫn, nhưng hấn cũng không tin y có thể làm ra những chuyện kinh khủng vô nhân đạo như thế.

Hài tử đáng thương mà hấn còn chưa kịp gặp mặt.

Hoàng đế đang trầm ngâm, cửa đã bị đẩy ra.

Đi vào chính là Ngữ Nhân.

Ngữ Nhân nhìn về phía hoàng đế, bộ dáng rất cẩn thận, mỉm cười với hoàng đế.

Hoàng đế ngay cả khí lực để quát nạt cũng không có, cúi đầu, tiếp tục suy nghĩ chuyện mình muốn.

Ngữ Nhân đi tới chỗ hoàng đế, bụng đã to, lại không có ý muốn quỳ xuống.

Hoàng đế giương mắt, nhẹ giọng nói, “Hôm nay trầm tâm tình bất hảo, người vẫn nên về đi...”

“Hoàng thượng, đang nhớ đến hoàng hậu?”

“Hỗn xược!”

“Hoàng hậu giết hài tử của Nguyễn Diệp, nói không chừng kế tiếp sẽ đến phiên con của chúng ta.”

Hoàng đế nhướn mi nhìn bụng Ngữ Nhân 1 chút, lạnh lùng nói, “Ngữ Nhân, người đúng là vì hãm hại hoàng hậu mà vô cùng nỗ lực.”

“Hoàng thượng, người không thể cứ bảo hộ hoàng hậu như thế, chẳng lẽ người không biết, hài tử của Nguyễn Diệp, vốn chính là của hấn!”

“Ồ ngôn loạn ngữ.”

“Hoàng thượng!”

Hoàng đế vỗ án, đang muốn phần nộ khiển trách, đại điện lại bị đẩy ra.

Thị vệ phía sau không ngăn được, Tề Tu cứ như vậy mà đi vào, phía sau là hộ vệ duy nhất của y, Phong Hoa.

Hoàng đế hướng phía ngoài điện khoát tay. Tiếng đóng cửa vang lên.

“Tề Tu...”

Tề Tu nhìn thoáng qua hoàng đế, sau đó quỳ xuống.

“Vi thần có tội.”

“!”

“Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, tiểu hoàng tử chết, tội đương nhiên là do ta, chỉ là...”

Tề Tu còn chưa nói xong, Ngũ Nhân đột nhiên cuồng tiếu không ngừng, sau khi cười xong, lạnh lùng nói, “Hảo một đôi phu thê tình thâm.”

“Ngũ Nhân!”

“Hoàng đế, người có biết hài tử trong bụng ta, kỳ thật căn bản không phải của người hay không?” Ngũ Nhân vừa nói vừa chỉ hướng Tề Tu nói, “Người hỏi hẳn xem, tại Phong Cường tự hẳn đã làm gì với ta, lại vì cái gì mà vội vàng vàng viết thư mong người đến...”

“Đủ rồi, Ngũ Nhân, người thật sự nghĩ rằng trẫm không biết người căn bản không phải là Dương tộc sao, vốn nể tình Thư phi ta còn muốn lưu người một mạng, hôm nay xem ra, người đúng là không muốn sống.”

“Ta không phải Dương tộc?” Ngũ Nhân thản thiết cười, “Đây cũng là hoàng hậu nương nương nói cho người đi. Quả nhiên, hẳn nói cái gì, người cũng tin.”

Ngũ Nhân nói xong, liền rút chủy thủ bên hông ra, Phong Hoa thấy thế liền ngăn trước người Tề Tu, Tề Tu đứng dậy đẩy Phong Hoa ra, đi tới trước mặt Ngũ Nhân, nhìn hẳn đem nhuyễn kiếm chĩa vào cái bụng khá to của chính mình.

“Ở đây có hài tử hay không, người là người rõ nhất.”

” Ngũ Nhân, người thật đáng thương, người bắt quá chỉ là quân cờ của Thư phi, đến bây giờ vẫn còn chấp mê bất ngộ, người thật sự không phải Dương tộc, cho nên từ lúc người quyết tâm dùng kế giả vờ mang thai để đánh cuộc, người đã thua rồi.”

“Hoàng thượng.” Ngũ Nhân cười quay đầu lại nhìn hoàng đế, ánh mắt hoàng đế lướt qua người Ngũ Nhân nhìn Tề Tu.

“Ta bây giờ nói cho người biết, kỳ thật, trong hoàng cung này, người yêu người nhất, là ta.” Ngũ Nhân vừa nói đột nhiên đem chủy thủ nhét vào tay Tề Tu, sau đó mạnh mẽ kéo đến đâm vào bụng mình.

Ngay sau đó nhìn về hướng Phong Hoa.

Tề Tu ngây người, sau đó y nghe thấy Ngũ Nhân nhẹ nhàng nói, “Người cho rằng, Phong Hoa thật sự đối với người trung thành tận tâm sao, bắt quá may mà, hẳn lập tức sẽ theo ta làm bạn rồi, người không phải vẫn muốn biết tại sao hẳn luôn ho khan không ngừng sao, đó là bởi vì hẳn trúng hợp hoan của ta...”

Ngũ Nhân trợn tròn mắt, té xuống đất, máu từ bụng chảy ra, nhiễm đỏ hai mắt Tề Tu.

Hoàng đế như tượng đá, ngồi trên đại điện nhìn mọi chuyện trước mắt.

Hắn không biết, phải tin ai.

Cũng không biết phải trách cứ ai.

Trong bụng Ngũ Nhân, thật sự có một hài tử, một hài tử chưa thành hình.

Tề Tu quay đầu lại nhìn Phong Hoa, Phong Hoa mỉm cười, sau đó phun ra một búng máu, Tề Tu đẩy mạnh Ngũ Nhân đã chết nói, “Người không thể chết được, người không thể chết được, ta cầu người đem giải được cho ta.”

Tiếng Phong Hoa ho khan càng ngày càng lớn, hoàng đế không đành lòng nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng đi xuống bậc thang, hướng phía ngoài điện hô, “Người đâu, hộ giá.”

Tiểu Xoa tử mang theo chúng hộ vệ vọt vào, Tề Tu bị hoàng đế ôm vào lòng, trên mặt đất, Phong Hoa phun máu tươi, Ngũ Nhân đã không còn khí tức.

Tề Tu nhìn Phong Hoa được người lôi đi, sau đó trầm mặc nhắm hai mắt lại.

Phong Hoa nói, ngày ấy hẳn không có ngâm mình ở hàn đàm.

Đêm đó, Tề Tu ôm người kia ở hậu viện, vốn chính là Phong Hoa.

=====

12. Chương 12: Vong Trần

Thị vệ Phong Hoa, có ý thích sát. Bị thương nặng không thể trị.

Ngũ phi hộ giá mà chết, truy phong làm Ngũ quý phi.

Nguyễn quân tử Nguyễn Diệp sinh con chết yếu, coi là điềm xấu, miễn đi phong hào, lưu vong hành cung Giang Nam.

Ngoài ra Mặc phi Diệp Mặc tự nhận không làm tròn trách nhiệm huynh trưởng, thỉnh tội đồng hành, cùng nhau đến Giang Nam.

Trong lúc nhất thời, lục cung bỏ trống.

Tề Tu ngồi trong cung, nhìn cái bụng đã to của hoàng đế, tính ngày tháng, không bao lâu nữa, sẽ đến ngày lâm bồn.

Thêm 1 thời gian ngắn nữa, chính là ngày kỵ của Vong Trần.

Tề Tu đã nhiều năm không đi bái tế huynh trưởng, đơn giản là không muốn thấy hoàng đế gọi tên người kia.

Tề Tu không nói cho hoàng đế biết năm đó người gián tiếp hại chết Vong Trần, vốn là thái hậu.

Thái hậu vì bảo đảm huyết mạch hoàng thất, ngày đó xếp đặt cho Vong Trần đi Bạch Lộ quận, nhưng không ngờ Tề Tu vì giận dữ, đã bị nhốt tại Bạch Lộ quận trước một bước.

Vong Trần vì Tề Tu hao hết chân khí, liều mình cứu Tề Tu.

Đương nhiên không cần y nói, hoàng đế cũng biết, thái hậu căn bản không chết, mà rất thanh nhàn, du sơn ngoạn thủy khắp nơi.

Vì vậy hoàng đế dứt khoát mở một mắt nhắm một mắt ban thánh chỉ đem thái hậu an táng vào hoàng lăng. Cũng xem như thành toàn 1 tâm nguyện của hắn.

Tề Tu đang suy nghĩ miên man, hoàng đế hơi mở mắt, càng ngủ nhiều, bụng cũng càng ngày càng tròn, Tề Tu đưa tay vuốt ve bụng hoàng đế, cười nói, “Tiểu tử kia, còn chưa ra đời đã có khí lực lớn như vậy.”

Hoàng đế gỡ tay Tề Tu ra, híp mắt cười nói, “Qua hai tháng nữa, ta đã có thể không cần tiếp tục chịu tội.”

Tề Tu nói, “Ai bảo người cứ luẩn quẩn trong lòng, không phải ta sinh thì không được.”

“Ta nói rồi, ta chỉ muốn hài tử của người.”

“Kỳ thật, người có thể mang Thư phi trở về, cẩn thận tính lại, đời này ta nợ hẳn rất nhiều.”

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Tề Tu, thở dài nói, “Kỳ thật đối với hẳn mà nói, đi hoàng lăng trông giữ linh vị tiên hoàng, sau này còn có thể an táng đồng lăng, còn tốt hơn ở đây với ta.”

“Như thế xem ra, trên đời này đúng thật chỉ có Ngũ quý phi đối với người tình thâm ý trọng, nhưng người hết lần này tới lần khác lại không cảm kích.”

“Lòng ta tưởng nhớ đến Vong Trần đã rất có lỗi với người, sao lại còn phải phân cho người khác.”

“Thôi được rồi.” Tề Tu gật đầu nói, “Hơn nữa, sau này người làm mẫu thân người ta, cũng nên bắt đầu tự kiểm điểm. Không nên thay đổi thất thường.”

Hoàng đế đỡ bụng nói, “Thái y nói, ta là song sinh, sau lần này, người cũng đừng nghĩ đến chuyện ở mặt trên với ta.”

Nói xong đem đầu gối lên đùi Tề Tu, nặng nề ngủ.

Ngoài cửa sổ, một người mặc tử y nhẹ nhàng thở dài, trong lòng là 1 tiểu hài tử đang ngủ say.

Cả người trắng nõn tròn trịa, rất đáng yêu.

Bạch y nhân đưa tay sờ sờ cánh tay béo núc ních, khẽ cười nói, “Hai vị phụ thân của người ở Giang Nam thành thời sung sướng, đã đến lúc đem người đến đó, ta cũng yên tâm theo hần đi, chỉ hy vọng đến lúc đó nếu hần biết con của hần cũng không thua kém hần mà mang thai sinh tử, có trách ta dạy con không tốt hay không.”

Xa xa, tiểu Xoa tử run rẩy nấp trong bụi cây mặc niệm, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe. Phi lễ...

“Xoa thị quân!”

“Tới ngay...”

Ai, trong hậu cung ngoài hoàng hậu thì hần là phi tần duy nhất, cuộc sống bi thảm của Xoa thị quân chỉ vừa mới bắt đầu.

Đôi phu thê hoàng gia này, thật sự là khó hầu hạ a.

...

Cách đó ngàn dặm, Bạch Lộ quận.

Bạch y nhân đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía thiếu niên đang dần tỉnh lại, thiếu niên vẻ mặt mờ mịt bộ dáng ngây ngốc.

“Người và ta đều thương hần, hôm nay bọn họ hai người làm thần tiên quyến rũ, người đành theo ta vượt qua chốn nhân sinh mịt mờ này đi.”

Vừa nói vừa đem mặt nạ da người nhét vào tay áo, rút ra cây sáo bên hông, đứng trước gió.

Thiếu niên rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, sờ sờ vùng bụng còn hơi đau, sau đó hướng về phía bạch y nhân nhẹ nhàng cười.

Bạch y nhân quay lại, lạnh nhạt cười.

Tương tư vong lạc, mạc vọng về. (*)

Lời tác giả: toàn văn hoàn, cúi đầu cảm tạ...

Chú giải:

(*) cái câu trên thì nói thật ta cũng hiểu lắm, nếu dịch nghĩ đen theo qt đại ca, thì có vẻ “Vì quyến luyến bầu trời, nên quên quay về”, nghe giống như nói về cánh chim ấy, lúc đầu trong chương trước ta cứ tưởng là do bạn hoàng đế đang tương tư Vong Trần mà viết nên, nhưng xem ra hình như hèm phải thế ^^

=====

-o0 Toàn Văn Hoàn 0o-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-phi-nan-vi>